

NAŠA LUČ

5

✻ 1963

ZAČETEK IDRIJSKEGA RUDNIKA

Neki kmet, tako pripoveduje Ivan Vajkard Valvazor v svoji knjigi „Slava vojvodine Kranjske“, je pripravil svojo leseno robo, da jo ponese drugi dan na prodaj v Škofjo Loko. Ker opazi, da ena posoda pušča, jo nese k studenčku, ki je izviral izpod njegove kože, da bi se zmočila. Tam jo pusti čez noč. Drugi dan pride ponjo, a posoda je bila silno težka. Ko pogleda vanjo, zapazi, da se na dnu leskeče nekaj srebrnkaste. Odlije vodo in na dnu ostane neka tekoča srebrnkasta snov, ki je naš škafar ni poznal. Bilo je živo srebro.

Zdaj pa hajdi z njim v Škofjo Loko k zlatarju.

Škofjeloški zlatar je bil silno raveden, kje je dobil mož to kovino. Zlatar je dobro vedel, da je ta dragocena kovina živo srebro. Toda vkljub vsemu vpraševanju ni mogel od kmeta ničesar zvedeti. Ta je o vsem lepo molčal in se delal nevednega. Ko je prejel za srebro svoj denar, se je napotil proti domu.

Med potjo se mu je pridružil vojak Kancian Anderlein. Temu človeku se je posrečilo, da je iz kmeta izvabil, kje je našel živo srebro. Škafar mu je pokazal kraj, kjer je zamakal posodo. Anderlein je kmalu najel delavce ter začel kopati...

Toda izpočetka ni šlo delo nič kaj od rok. Manjkalo je potrebnega denarja, manjkalo je potrebne vednosti v rudarstvu. Podjetje je prevzela neka družba, kateri je načeloval Valentin Kutler... Dolgo, dolgo niso mogli zaslediti živosrebrne rude, tako da je Kutler že čbupal... Dne 22. junija 1508., prav na god sv. Ahacija, pa so pripkopali do bogate rudne žile. Velikansko veselje je navdalo vse delavce...

Josip Oblak

Znamenita leta naše zgodovine

1493. so odkrili v Idriji, ki je bila tedaj pod beneško oblastjo, živosrebrni rudnik.
1515. so se v več krajih na Kranjskem kmetje uprli graščakom. Iz tega je nastal takoimenovani slovenski kmečki upor, ki se je razširil na Štajersko in Koroško ter potem skozi štiri mesece vzdržal proti plemiški vojski „boj za staro pravdo“, a končno le podlegel cesarski vojski.
1525. se je začelo širiti tudi na Slovenskem protestantstvo.
1532. so šli Turki prvič in zadnjič z veliko sultanovo vojsko čez naše kraje in pri tem močno opustošili štajerske kraje.
1547. so v Ljubljani nastopili proti širjenju protestantstva in med drugimi predikanti se je umaknil na Nemško tudi Primož Trubar. Ko ni mogel več širiti nove vere z živo besedo, jo je skušal razširjati s pisano besedo.
1550. oziroma 1551. je dal Slovencem prvo tiskano knjigo: „Abecednik“ in „Katekizem“. Po njegovem zgledu so delovali tudi drugi.
1573. je izbuhnul velik hrvatsko-slovenski kmečki upor pod vodstvom Matije Gubca in vojaškim poveljstvom Ilija Gregoriča. Upornike je premagala plemiška vojska s pomočjo uskokov, Gubca pa so v Zagrebu okronali z razbeljeno železno krono.
1575. je ustanovil v Ljubljani Janž Mandelc prvo tiskarno. V tej dobi je imela Ljubljana komaj 7.000 prebivavcev, ostala mesta pa še manj.
1584. je izšel Jurij Dalmatinov prevod celotne „Biblije“ v slovenščino. Protestantska doba je dala Slovencem 50 knjig.
1593. je slovensko-hrvatska vojska pod vodstvom Andreja Turjaškega na dan sv. Ahaca, 22. junija pri Sisku odločilno porazila Turke, pred katerimi so imeli odtlej naši kraji mir.
1627. so se prvič uprli kmetje na Tolminskem. 1635. pa so se vnovič uprli kmetje na Štajerskem in Kranjskem.
1628. je cesar Ferdinand II. izgnal vse plemstvo, ki je postalo protestantsko. S tem je bila tudi po slovenskih deželah končana doba „reformacije“.
1685. se je začel v Podjuni na Koroškem proces proti „čarovnicam“; zasledovanje čarovnic je namreč vse 17. stoletje razburjalo duhove tudi na Slovenskem.
1693. je bilo ustanovljeno v Ljubljani prvo znanstveno društvo „Academia Operosorum“.
1712. je sklenil hrvaški sabor priznati le tiste Habsburžane za vladarje Hrvatske, ki bodo vladali tudi slovenskim deželam.

Bodimo narodu sinovi!

V tisočih so Slovenci iz gospodarskih ali političnih razlogov zapustili dom ter se razkropili po zapadni Evropi in po drugih delih sveta.

S svojo bistrostjo, delavnostjo in poštenostjo so si povsod pridobili sloves. Tako so se hitro vživeli v nove razmere ter jim je tujina postala nekako nova domovina. Slovenski izseljenci niso iskali miloščine, marveč so njihovi žulji marsikaj prispevali za gospodarski dvig zapadnih dežel.

Vse to je prav in lepo.

Ali nastane vprašanje, težko vprašanje, v kakšnem odnosu naj slovenski izseljenci bodo do svojega naroda. Ali naj pokažejo hrbet vsemu, kar je slovenskemu narodu svetega, ter se čimprej utope v morju tujine?

To se ne sme zgoditi!

Kri ni voda!

Edino pravičen odnos izseljencev do svojega naroda je izražen v geslu: „Narodu sinovi“.

*

To geslo pove mnogo.

Dober sin čuti in živi s svojimi starši, četudi so ti skromni in bivajo daleč od njega. Za starše mu nobena žrtev ni prevelika.

Tak naj bi izseljenec bil do svojega naroda. Izseljenec mora čutiti in živeti s svojim narodom. Kar je narodu sveto, naj bo dragoceno tudi njemu. Narodova bolečina naj bo tudi njegova bolečina. Narodovo veselje naj bo njegovo veselje. Narodov ponos naj bo njegov ponos.

*

Narodu sinovi.

Živimo v velikih časih. Vse se izpreminja. Stari svet se ruši in na njegovih razvalinah raste nova družba.

Narodi se zavedajo usodnosti časa ter si z vso prizadevnostjo gradijo svojo prihodnost. Noben čas v zgodovini narodov še ni videl tako ogromnih naporov za človeka vrednejše življenje.

Ob tem vrenju s skrbjo mislimo na svoj lasten narod.

Kako se bo Slovenija uveljavila v tej dobi svetovnega obnavljanja?

Bojazen je upravičena. Kajti majhen, siromašen je naš narod in, kar je najbolj usodno, njegova usta so zamašena ter zvezane njegove roke in noge, da ne more svobodno pljuniti v roke ter si po svoje graditi lepšo prihodnost.

In mi, da bi imeli za vse to zaprte oči?

Nemogoče!

*

Narodu sinovi.

Bodimo res dobri sinovi!

Priskočimo na pomoč!

Kako?

Razume se, najprej moramo živeti. Kaj naj namreč slovenski narod počne z grobovi svojih sinov in hčera, ki so potegnili v molk tudi slovensko besedo in pesem ter upihnili slovensko zavest?!

Mi moramo živeti. Živeti kot narod.

*

To pa marsikaj zahteva.

Najprej moramo, kot smo že rekli, SLOVENSKO ČUTITI. Biti moramo zavedni Slovenci. Svoj narod moramo ljubiti.

In to razpoloženje ne sme ostati zaprto v naši notranjosti. Roditi mora odgovarjajoč odmev v našem življenju.

Biti moramo Slovenci v osebnem, družinskem in javnem življenju.

*

Narodu sinovi.

Jasno je, da se moramo čim bolj naučiti jezika dežele, v kateri živimo. To zahteva ta že naša korist in spoštovanje do naroda, ki nam reže kruh.

A najbolj moramo ceniti svoj lasten jezik. In pomislimo, da bi kaj slabo kazali spoštovanje do materinščine, ako bi dopu-

stili, da bi v naši rodbini ta z nami legla v grob.

SLOVENSKO GOVORICO moramo prenesti na mladino.

To ni lahka naloga. Ulica in šola sta v tej točki proti nam. Tu je treba v resnici plavati proti toku. Toda številni zgledi kažejo, kaj vse je moč doseči, kjer je **dobra volja**.

Dobro voljo pa pokažemo najbolje s tem, da z otroki govorimo **dosledno slovensko**. **Tu ne smemo poznati nobenega popuščanja**. Pozneje nam bodo otroci hvaležni za to vztrajnost.

In neupravičena je bojazen za otrokov napredek v jeziku dežele, v kateri živi. Tega jezika se bo otrok hitro in dobro naučil v šoli in na ulici.

Neomajno mora torej biti načelo: „V SLOVENSKI DRUŽINI SE GOVORI SLOVENSKO“.

*

Narodu sinovi.

Da nam bo moč biti zvest temu načelu, mora naši slovenski govorici priskočiti na pomoč SLOVENSKA PISANA BESEDA. Kakor je vsakemu človeku potrebna telesna hrana, tako sta slovenski družini v tujini potrebna dobra slovenska knjiga in časopis. Kdor se ne hrani, omaga. Tako postaja suh list na drevesu svojega naroda tisti slovenski izseljenec, ki ne bere slovensko. Pisana beseda vedno znova obnavlja vezi z našim narodom in dodaja goniva naši ljubezni, zvestobi in požrtvovalnosti. Našo pisano besedo smemo zato smatrati za barometer slovenstva na tujem.

Slovenski tisk mora torej najti častno mesto v vsaki slovenski družini v izseljenstvu.

Tu je vprašanje življenja ali smrti in moramo zato biti pripravljeni tudi na občutne gmotne žrtve.

*

Narodu sinovi.

Težak je boj za narodni obstanek na tujem. Tuje okolje nas pritiska od vseh strani ter redči naše vrste. Če hočemo glavo obdržati nad vodo, moramo krepko gibati.

Družini in tisku mora priskočiti na pomoč naša SKUPNOST. **S slovenskimi društvi,**

šola in domovi ostvarjajmo slovenske otočiče v tujem morju.

Imamo že lepo število teh otočičev, med katerimi nekateri krasno služijo svojemu namenu. A jih potrebujemo še mnogo več.

In ti otočiči potrebujejo delavcev, slovenskih sinov in hčera, ki hočejo in znajo delati, ki se znajo žrtvovati.

Kako malo je takih ljudi!

Imamo vse polno kritikov in „svetovalcev“, ali malo nesebičnih in vztrajnih delavcev. In v tem je glavna težava v boju za naš narodni obstanek na tujem.

Kje ste, Slovenci in Slovenke?

Kje je vaš ponos? Vaša zvestoba?

Zakaj stojite ob strani in dopuščate, da za slovensko stvar v izseljenstvu garajo in se žrtvujejo samo nekateri?!

Ali nas je res „sirensko petje tujine in gmotnih vrednot“ (K. Mauser) že tako ohamilo, da nimamo več smisla za duhovne zaklade slovenskega naroda in bi geslo: „Narodu sinovi“ morali zamenjati z geslom: „Mamonu hlapci“?

Bog ne daj! To bi pomenilo konec vsega.

Slovenci in Slovenke, prebudimo se!

Na delo!

Složno in vztrajno.

*

Toda, čeprav se nam posreči glavo obdržati nad vodo in se v tujem okolju ohraniti kot narod, nismo še izvršili vse dolžnosti. Samo s tem svojemu narodu še nismo kaj prida pomagali.

In pazimo! Če že ne koristimo, vsaj škode ne delajmo!

Kako to?

Omenili smo že, v kakšnih okoliščinah si naš narod v usodnih časih kuje svojo prihodnost.

Tu moremo in moramo pomagati.

Kako?

Bodimo razumni in skozi varljive navideznosti glejmo STVARNOST.

PODPIRAJMO RESNICO IN PRAVICO!

Ne bodimo „konistna budala“!

Glejmo na narod in ne na tiste, ki narod drže v suženjstvu.

Bodimo svobodnjaki in ne klečeplazci!

S tem bomo izvajali duhoven pritisk na

Šopek Mariji

Kdo, Marija, ne bi cvetja šopek mal
tudi letos tebi, Materi, nabral?

Kadar zvonček beli nam pozvanja že,
znamo vsi veseli, da na pomlad gre.

Mati lilij belih, vodi nam srcé,
v rekih, mislih, delih da posnema te.

Dr. I. Tul

Za prvi maj

Za prvi maj, delavski praznik in začetek lepih majniških dni, ki sredi pomladi ob lepi narodi dvigajo človeka kvišku in ga bližajo Bogu, objavljamo dve pesnitvi Stanka Janežiča iz njegove knjige: „Moja podoba“.

Vsi so mi bratje, vsi so mi sestre. V Tebi.
Vsi so moji rodniki in moji otroci. Brez
pregraj časa, prostora, krvi.

V kako brezmejnost in blaženost me dviga
novo občutje in novo spoznanje.

Komaj zdaj bom začel po Tvoje — po
božje ljubiti.

Pojem Ti hvalnico: moj Dobri, Veliki,
Modni, Vsepričujoči.

Ne bom več onemel.

Naj bom Tvoje živo glasbilo.

Ti sam igray name, o Harmonija.

Vsa srca in vse stvarstvo naj zedinjuje
najin napev.

Slavo in radost naj oznanjuje.

Zdaj in vekomaj.

Amen.

tiste, ki izkoriščajo naš narod v domovini
in mu kratijo osnovne svoboščine.

*

Res veliko uslugo bomo, bratje in sestre,
storili Sloveniji, če bomo v svojem življenju
uresničili važni načeli „NARODU SINOVI,
NIKOMUR HLAPCI“.

V-ko.

Letos praznujemo stoletnico božje poti pri Mariji
Pomagaj. Pred sto leti se je namreč zgodil na
Brezjah prvi čudež.

Povečajmo vrednost svojega dela!

Vrednost svojega dela lahko povečamo, če
ga darujemo Bogu. S tem postane delo v bož-
jih očeh zaslužnejše. Papež Janez XXIII. je
kot najvišji pastir Kristusovih vernikov iz
zaklada zaslužnja Kristusovega in svetih
duš v Cerkvi 21. nov. 1961 podelil popolni
odpustek pod navadnimi pogoji vsem verni-
kom, če darujejo zjutraj Bogu telesno ali du-
ševno delo celega dne; nepopolni odpustek
500 dni pa vsem, ki obudijo popolno kesanje
nad svojimi grehi in delo, ki ga ravno opravl-
ljajo, s kakim pobožnim zdihljajem darujejo
Bogu.

Po svoji naravi je človek usmerjen najprej
k vidnim, čutnim predmetom in šele preko
njih se more dvigniti v duhovne višave. Za-
kaj ne bi torej izrabljali vsakdanjega dela, da
se po njem posvetimo? Povečajmo vrednost
svojega dela tudi v nadnaravnem pogledu!

Papež je spregovoril človeštvu o miru

„Mir z vami!“ je pozdravil Kristus po vstajenju svoje učence. O miru govori posebno papeška okrožnica, ki jo je za Veliko noč Janez XXIII. poslal škofom, vsem katoliškim vernikom, pa tudi vsem ljudem na zemlji. Okrožnica se začneja z besedami, ki označijo vsebino okrožnice: „Mir na zemlji!“

Okrožnica je imela v svetu velik odmev. „Svetovni mir je dobrina za vse ljudi, brez razlike ras in ver.“ Države ne morejo več živeti same zase. Zato pa je treba med njimi mirnega sožitja. Papež obsoja strahotno oboroževalno tekmo, ki lahko privede do uničenja večine človeštva. Treba je prepovedati jedrske poizkuse, treba je prepovedati sploh vsa taka orožja, kot so atomske bombe. Vsi pa naj skrbijo za to, da bodo zavarovane pravice človeške osebe, da se bo lahko mirno razvijala in izpopolnjevala. Papež poudarja velik pomen nadnarodnih or-

ganizacij, ki pospešujejo sodelovanje med državami in pomoč bolj razvitih držav manj razvitim. Seveda se za to pomočjo ne sme skrivati kakšno izkoriščanje in izrabljanje manj razvitih. Tudi mali narodi imajo svoje od Boga dane pravice. V posebnem poglavju omenja papež pravice narodnih manjšin. Te besede so z velikim zadoščenjem sprejeli naši rojaki na Tržaškem, Goriškem, v Benečiji, na Koroškem in v Porabju, ki morajo živeti v državah, kjer je večina drugega jezika. Narodnim manjšinam, pravi papež, je treba pomagati do polnega in nemotenega razvoja.

Ta okrožnica o miru je nekako nadaljevanje znane socialne okrožnice Janeza XXIII. „Mati in učiteljica“, ki je bila natisnjena v vatikanski tiskarni tudi v slovenščini in jo posreduje izseljencem tudi Mohorjeva knjigarna v Celovcu. (Knjižica stane le 12.— šil.)

Zavozlano življenje nekaterih

Na cesti me je ustavil znanec: „Toliko pišeš, pa povej, kaj je kompleks, o katerem danes mnogo govorijo.“ Poskušal sem mu rešiti to uganko. Ne vem, ali sem mu bil razumljiv ali se je čutil prizadetega (saj so prijatelji danes tako občutljivi, da še sam ne veš, kdaj ti kaj zamerijo), nič ni rekel, kar odšel je. Od tedaj ga nisem še srečal.

Kompleks je vozil, ki nastane v življenju. Človek dobi v sebi neki občut, ki pa ni upravičen. Za izseljence pravijo na primer, da dobe občut manjvrednosti. Saj je res težko: prideš med tujce, jezika ne znaš, včasih vidiš tudi posmeh, gledajo te zviška, ponujajo ti najtežja in slabo plačana dela itd. Ako se človek ne zna postaviti, bo kar kmalu zlezal na stopnjo, ki je malo nižja. V njegovi notranjosti pa nastaja zavest, da je manjvreden. Zato se hoče sprva čimprej znebiti vsega kar je prinesel s seboj, hoče čimprej postati domačin. Kmalu pa ga izkušnja nauči, da ta njegova težnja ni pravilna. Uvidi, da bo bolj upoštevan, ako bo kar povedal, da je tujec in svoje delo izvršil po svojih močeh in zmožnostih.

Glavni kompleks modernega človeka pa je strah, neka zaskrbljenost. Vse ga skrbi: ali bodo državniki mogli ohraniti mir, ali ne bo kdo po nerodnosti prižgal veliko bombo, ali bo zaklonišče zadosti trdno, ali morda ne bo že v zraku kaj takega, da bi mu vzelo življenje.

Med včasih in sedaj je majhna razlika. Včasih so bili ljudje zaskrbljeni za svoje duše; danes pa so zaskrbljeni za gospodarsko varnost, telo, zdravje, lepoto obraza itd. Težko je modernega človeka prepričati, da ta prevetlika skrb ni povsem upravičena in da je strah le v njem samem. Povrh ima še občut, da je brez moči, da bi v nevarnostih mogel kaj ukreniti: kot muha se počuti, ki se je ujela v mrežo; pa se bolj in bolj zapleta, ko si hoče s silo pomagati.

Res je, da človeški rod nikdar ni bil brez strahu ali zaskrbljenosti. V stari zavezi govori o tem Jobova knjiga, v novi zavezi Kristus sam v govoru na gori, ko svani pred pretirano in napačno zaskrbljenostjo za svetne reči.

Skrb v človeku nastaja zaradi njegove omejenosti, končnosti. Rad bi bil kot Bog, neskončen, in vendar mu vse govori, da to ne more biti. „Ne bom služil!“ je bil izraz prvega upora v raj, kar je rodilo v človeku zapuščenost, osamljenost in trpljenje. Odtod potem tudi strah.

Človek more biti svetnik ali grešnik, more se dvigniti v večnost ali pa se prepustiti obupu. Tudi za naše duhovno življenje velja, da nazadujemo, ako ne napredujemo; ni ravnine, ali gremo navzgor ali navzdol. Volja more in mora izbirati. Saj poznamo zgodbo o talentih! Neuporabljeni talenti bodo odvzeti, je njen zaključek. Človek more podrediti dušo telesu ali telo duši. More izbrati ljubezen, pri kateri izključi Boga, ali z Bogom ljubi tudi svet. Merilo njegove ljubezni do Boga bo tudi mera ljubezni do samega sebe. Tudi svobodo more pojmovati tako, da mu je vse dovoljeno, kar mu uga-ja. S tem postane sam sebi namen. Začne si umišljati, da je nekaj, kar ni; v tem je napuh. Če se napuha ne zaveda, je neozdravljiv. Je kakor skriti rak brez bolečin. Vzrok te bolezni je, da meni, da je resnica samo njegova resnica. Tako postane sam sebi „bog“. Nekje v globini njegove notranjosti pa tiči bojazen, da bi kdo tekmoval z njim.

Če pa koga drugega človek postavi za „boga“, takrat se „meso“ upre duhu. Tedaj je podoben kači, ki je ujela lastni rep ter sedaj grize samo sebe. Tudi stvari morejo postati človeku „bog“. Lov za denarjem je lov za bogastvom, ki daje neko zavest moči. Zunanje razkošje skuša zakriti človekovo notranjo praznino. Vodi pa v tiranijo in kri- vičnost do drugih.

Včasih smo to imenovali: napuh življenja, poželenje mesa in poželenje oči ali tudi napuh, skopost in sla oziroma: hudobni duh, svet in meso. To je nekako nesveta trojica, ki vodi človeka proč od presvete Trojice in življenja. Kristus jih je lepo prikazal v pri- liki o veliki večerji, pri kateri se povabljeni izgovarjajo, zakaj ne morejo priti. Eden je kupil par volov, drugi se je oženil, tretji gre v nov dom.

Seveda moramo ločiti med rabo in zlorabo. Kot prava ljubezen do samega sebe ni slaba. Prav tako tudi ljubezen do druge osebe ali

stvari ni slaba, dokler se ne zlorablja. Če postane cilj sama sebi, se odtrga od Boga. Zato Cerkev priporoča nasproti temu tri evangeljske svete: pokorščino, uboštvo in devišstvo.

Zaskrbljenost nastaja le takrat in tam, kjer je naše srce osredotočeno na kaj drugega kot na Boga. Zato smo, ko kaj pričakujemo, polni veselja; ko pa se pričakovano uresniči, doživimo razočaranje. Kdo še ni doživel, da mu je pijanost pustila le občut grenkobe?

Zato ne smemo govoriti samemu sebi, da „naj gre, kamor hoče“! Treba je prepustiti duši, da vodi telo; sami sebe moramo disciplinirati in se v vsem usmerjati končno le v Boga.

Seveda moramo najprej urediti svoje želje. Kompleksi so izraz neurejenosti. Če ne do- bimo, kar si želimo, smo žalostni. Včasih so si ljudje manj želeli, pa so bili bolj srečni, ker so tudi njihove želje bile urejene. Največja prevara modernega človeka je mišljenje, da sta denar in zabava osnova vsake sreče. A vendar je več ljudi nesrečnih, ker nič ne de- lajo ali pa imajo preveč denarja. Mnogi tr- dijo, da je vir nesreče gospodarska nego- tovost, pri tem pa pozabijo, da so ob zu- nanjem gospodarstvu pozabili poskrbeti za svoje duše. Nered v gospodarstvu je znak nereda v dušah.

Vse moramo postaviti v pravi red! To se pravi: najprej so stvari, potem člo- vek in končno Bog. Naravna je skrb za hrano, stanovanje, obleko. Saj več kot najesti se človek ne more. Ako je obleka topla, pri- merna in tudi lepa, zadostuje. Denar je umetno bogastvo, ki ne pozna meje. Člo- vek z milijonom ni zadovoljen, ker bi rad še drugega. Ako si želimo posesti, nikdar ne bo zadosti. Odtod napačna zaskrbljenost.

(Drugič še kaj)

Samo 17 odstotkov

Po najnovejši statistiki, ki jo je izdelal p. Henrik Emmerich v Rimu je na svetu približ- no 3 milijarde ljudi. Izmed teh se priznava h katoliški veroizpovedi le 545 milijonov, to je 17, 7 % vsega prebivalstva na svetu. Na to se spomnimo, ko se bomo te dni spominjali Kristusovega naročila pred vnebohodom: „Pojdite in učite vse narode!“

Že dolgo sem si želel obiskati kraje, kjer je živel, učil in trpel Kristus. Letos, ob desetletnici mojega mašniškega posvečenja, se mi je ta želja uresničila. Več dni smem preživeti v Sveti deželi in to meseca marca, ki je po svoji pomladni bujnosti podoben mesecu maju v Sloveniji. Narava kar puhti življenje iz sebe: vsepovsod zeleni in cveti, v nižinah gre pšenica v klasje, med vejami oljk, cipres in pomarančnih dreves pa žvrgolijo ptiči, da je veselje. Ko prisluškujem temu pomladanskemu klicu po življenju, se mi zdi, da k njemu tudi nujno spada velikonočno jutro kot začetek človekove pomladi in poročstvo njegovega vstajenja.

Palestina je danes dodeljena dvema državama, Jordaniji na vzhodu in Izraelu na zapadu. Večina svetopisemskih mest leži v Jordaniji, kot n. pr.: Betlehem, Jeruzalem (staro mesto s templjem, Oljska gora, Getzemani in Kalvarija), Betanija (Kristus obudil Lazarja), Jeriha, Judovska puščava (Kristus se postil 40 dni), Sihem z Jakobovim vodnjakom, Samarija, Emavs, Hebron itd. V državi Izrael leži Galileja z Genezareškim jezerom in znanimi mesti, kjer je Kristus preživel svojo mladost in del svojega javnega delovanja (Nazaret, Kana, Kafarnaum, Tabor).

Vesel sem, da morem vse te svete kraje obiskati in si na kraju samem živo predstaviti evangeljske dogodke. Pri tem se mi zazdi, da izginja dvatisočletje, odkar je Kristus živel, in se vse dogaja danes. Ta občutek imam še posebno tedaj, ko se zvečer pomikam po ozkih jeruzalemskih ulicah in mi pogled uide mimo tempeljskih ruševin na Oljsko goro in na vrt Getzemani.

Ko sem stal na gori Tabor in po dvatisočletjih gledal isto deželo, iste ravnine in griče in daleč v ozadju zasneženi Hermon, kot jih je nekdanj motril Kristus, sem si zaželel, da bi se za obzorjem pokazala tudi Zapadna Evropa, kjer živi toliko naših rojakov. Nekaterim sem naslednji dan poslal pozdrave po kartici, drugim le v duhu, vsem pa jih pošiljam s tem pismom z veselo novico: Kristus je res vstal, veselimo se!

Jeruzalem, marec 1963 — Ciril Turk

Daleč, daleč čez poljane,
čez megleno vzhodno stran,
tam cvetijo druge rože,
ptica poje celi dan.

Tam nebo se modro sveti,
pod gorami les šumi.
Med skalovjem na planini
cvet srebrn planik žari.

Tam so korenine moje.
Brst je padel daleč proč.
Težko išče v tuji zemlji
novo silo, novo moč.

Brst počasi vene, hira,
z njega vrh nov zeleni.
Ta sladkosti, domovina,
tvoje nikdar čutil ni.

R, Francija

Razočaranje

Moj rojstni kraj se mi zdi kot biser na zeleni žametni odeji, rahlo pokrit s tančico medlih spominov moje rane mladosti. Kako čudovito, da smo preživeli svoje otroštvo v tako lepem koščku, na slovenski zemlji!

Z bratom, ki je bil dve leti mlajši od mene, sva si od srca želela, da bi spet videla nepozabne zelene griče, kjer sva se nekoč skupaj klatila; bila sva vedno nerazdružljivo skupaj, pa najsi bo kadar sva pomagala na domačiji pri poljskih opravilih, na poti v šolo ali pa kadar sva nagažala pri sosedih. Posebno se spominjam sosedove hruške poleg kozolca, ki je bila vedno slajša od domačega sadja. Njen prepovedan sad naju je vztrajno vabil. Kot plačilo za to je po najinih zakrpanih hlačah skoraj dosledno zapela očetova šiba. Zaradi tega se nisva cemerila, ampak sva vsakokrat raje prijateljsko sočustvovala nad usodo, ki naju je doletela.

Ko sva odrasla, sva odšla v tuji svet, da bi si našla zajetnejši kos kruha. Mene je življenje zaneslo v centralno Evropo, v pokrajino črnih rudnikov in sivih hiš. Menil sem, tam je bogastvo in denar, ki daje vsakemu dober zaslužek za njegovo težko delo. Na kmetiji smo bili navajeni težkega dela,

Župnijska cerkev
na Hotizi
v Prekmurju,
od koder
je v Franciji
mного rojakov
pa tudi
drugod po svetu ...

zato me to življenje, čeprav enolično in pusto, ni nikoli preveč prizadelo. — Moj brat se je naselil v Posarju v Franciji in si tam ustvaril družino in nov dom. Nekaj časa sva se še medsebojno obiskovala, kasneje pa je tudi to izostalo. Našino življenje je postalo mehanično otopelo kot tek stenske ure. Privadila sva se na enolično življenje med zadimljenimi tovarnami, skrb za družino naju je priklenila na ločeni domači ognjišči.

Vendar se je nama obema večkrat sanjalo o zelenih travnikih domačega kraja, o dišečih sadovnjakih in o zlatorumenem žitnem polju, ki se je razprostiralo za vasjo. Ves vesel sem bil, kadar se mi je v sanjah prikazala sosedova medena hruška, njen nebeški sad in tudi brat tega nikoli ni mogel pozabiti. Hrepenenje, da bi zopet videla Slovenijo, je tiho tlelo v najinih srcih.

Lansko poletje pa smo čitali o skupinah rojakov, ki potujejo domov. Prilika je bila morda enkratna; zato sem se bliskoma odločil, ne da bi mogel prej o tem kaj obvestiti brata.

Meglenega jutra smo odpotovali proti Sloveniji, opoldansko toplo sonce nas je pozdravilo na pragu domovine. Kmalu se je skupina razkropila po raznih krajih domače dežele. Jaz sem se pripeljal v Krško in obiskal znance in sorodnike. Toplo je bilo svi-

denje z njimi in presenečenj ni primanjkovalo. Opazil sem, da se je v domačem kraju precej spremenilo, a jaz sem se ne oziraje se na to počutil brezskrbno in zadovoljno kot v mladih letih. Spominjal sem se prečudovitih dni, ko sva se z bratom skupno klatila po gozdu, odkopavala lisičje brloge in razdirala ptičja gnezda... Škoda, da ni bilo brata z menoj, da bi se oba veselila domačega kraja in prelestne okolice, ki je zdaj le mene vabljivo omamljala.

Odšel sem tudi v Ljubljano. Obličje nekdanjega mesteca, ki sem ga dobro poznal, se je precej spremenilo. Sedaj je mesto polno visokih stavb, urejenih parkov in širokih cest, kar me je prijetno presenetilo. Doživel pa sem v Ljubljani tudi precej nenavaden dogodek.

Prečkal sem ulico, kjer je bilo označeno za pešce in na drugi strani ceste sem naenkrat opazil skupino ljudi. Zdeli so se mi dokaj čudna grupa, saj so se nevesče ozirali okrog sebe, kot da bi bili prvokrat v Ljubljani. Pogled pa mi je nenadoma obstal na nekem moškem starejših let, ki se je še prav posebej nerodno obnašal v množici. V glavo mi je šinilo, da je nemara kaj izgubil, da je tako ves iz sebe. Tedaj pa sem zaslišal kratki, poveljujoči glas: „Komm' doch!“ od ženske poleg njega. Nisem je dobro videl, ker je hitela dalje. Zavedel sem se, da so ljudje

tujci. „Ti imajo pa res sitne ženske,“ sem si mislil.

Nato nisem več utegnil premišljati o neznanцу, ker je skupina že izginila, ko sem se ponovno ozrl. Vse se je bilo zgodilo tako bliskovito, da sem bil popolnoma zmeden.

„Ta človek mi je vendar poznan,“ mi je vedno znova donelo po ušesih. Pošibila so se mi kolena in moral sem vstopiti v kavarno preko ceste.

Še nekaj dni in vrnil sem se k svoji družini, odraslim sinovom. Jesen se je selila v deželo. Počasi, kot da bi srkal medico iz časa, sem obujal prelepe spomine iz domovine. Zdelo se mi je, da sem prinesel košček toplega sonca s seboj.

*

Po dolgem času se mi je zopet brat oglasil s pismom. Opravičil se mi je za dolgo trajen molk, češ da je bil poleti zdoma. „Z ženo sva se priključila skupini znancev in odšla na obisk v domačo deželo. Zelo žal mi je bilo, da se v Krškem nisem mogel nič ustaviti. Prijatelji iz skupine so imeli drugačne načrte, pa nam je potem zmanjkalo časa. Samo pogled z vlaka na moj ljubljeni rodni

kraj pa me je že bogato osrečil. Zdi se mi, da se ni toliko spremenilo, da ne bi več spoznal poti, skednjev, kamor sva se včasih tako rada zatekala... Žena mojega navdušenja in nepopisne sreče ni mogla razumeti...“ Čital sem te vrstice in vedel sem, da je bilo bratu zelo hudo, ko je to pisal. Tako si je želel videti domači kraj, kjer sva odraščala! „Kako je vendar mogoče, da sva bila isto poletje oba v Sloveniji?“ se mi je vrivalo vprašanje. Bil sem zelo vznemirjen in z zlo slutnjo sem spet prebiral dalje.

„Najbolj nesrečnega pa sem se počutil v Ljubljani. Verjemi, zdi se mi čisto tuje mesto. Nikjer ni več malih hiš in gostiln, kamor so kmetje po sejnih radi odhajali na bokal vina. Po cestah sami avtomobili, nevarnih križišč ne manjka, zato sem se dostikrat zmedel kot majhen otrok... Žena me je klicala in priganjala, sicer bi najbrž zaostal ali pa zašel...“

Čudno me je stisnilo pri srcu, kajti te vrstice so me globoko zadele. V razburjenju mi je pisanje padlo iz rok. Postalo mi je jasno, kaj se je dogodilo v poletju. Z bratom sva oba istočasno obiskala toliko zaželeni

Poletni meseci so meseci novih maš. — Na sliki vidimo slov. izselj. duhovnika Cirila Turka, ki je imel pred desetimi leti (1953) novo mašo na Koroškem. Komunistične oblasti mu niso dovolile, da bi prišli njegovi starši na novo mašo. Tem lepše pa so mu pripravili novomašno slavlje verniki šmihelške župnije. Iz vseh okoliških župnij so prišli ministrirat, blizu 70 po številu.

K materinskemu dnevu

domači kraj, a drug za drugega nisva vedela. Še več! Na misel mi je prišlo tudi ono ne navadno srečanje, ki sem ga doživel v Ljubljani. Tisti neznanec, ki se mi je zdel tako znan in s katerim se nisva utegnila natančno videti, je bil vendar moj brat s svojo ženo Friedo... Moj brat, moj edini ljubljeni brat!

Kot pelin grenka je bila bolečina tega spoznanja. Srečala sva se na domačih tleh in vendar se nisva spoznala. Ali naju je hotela usoda res tako kaznovati? Zmračilo se mi je pred očmi in vprašujoč sem buljil predse.

Kaj naju je tako odtujilo drug od drugega, da se nisva spoznala? Mar je mogoče, da je bil to le gol slučaj? Mar se nisva nekoč neizmerno ljubila, vse, kar sva delala, sva delala kot eno samo bitje?

V srou mi je kljuvala bolečina krivde, da sem krivec jaz. „Pa vendar, saj bi me brat tudi moral spoznati!“ mi je narekovala vest. Oba sva odšla polna hrepenenja domov na obisk, da bi si poživila spomine, kjer sva v medsebojni ljubezni v krogu družine prebila nežno mladost. Nikdar nisva dopustila, da bi se najina ljubezen skrhalala kot staro orodje, ki ga gospodar opusti in ga vrže proč. Toda bridko je bilo treba priznati, da so se vezi med nama močno zrahljale...

Tujina naju je potegnila v svoj nevarni vrtinec odtujitve od samega sebe in drugih in njen kruh, ki nam ga reže, je težak.

Slov.

Škrjanček poje, žvrgoli . . .

Škrjanček poje, žvrgoli,
ker tebe, kmetič, gor budi;
„Le vstani in pa pojdi' orat,
ker čas je žito s'jat.“

Škrjanček poje, žvrgoli,
ker tebe, kmetič, gor budi;
„Le vstani in pa pojdi' kosit,
ker dela se že svit.“

Škrjanček poje, žvrgoli,
ker tebe, dekle, gor budi;
„Le vzemi srp, pa pojdi žet,
ker žito zrelo je.“

Narodna pesem

Kako lepi so spomini na počitnice, ki sem jih vsako leto preživela pri stari mami! Dolge mesece sem nestrpno čakala, kdaj bo napočil čas odhoda. Ves čas vožnje mi je srce burno tolklo v želji, da bi se izza ovinka čimprej pokazala dobro znana bela hiša z veliko hruško in grmi bezgovine. Vselej me je stara mama čakala na pragu. Gotovo je prisluškovala ropotu koles. Z roko si je zaslanjala oči in njeni beli lasje so se že od daleč bleščali. Teda je me ni moglo nič več zadržati. Planila sem z razmajanega koleslja, stekla skozi odprto lesno, da so se rjave kokoši s kokodkanjem razbežale, in pohitela v razprostrte roke stare mame. Še danes čutim, kako mehak je bil praznji „židani“ predpasnik in še danes me ob spominu objame duh po sivki, ki je kot rahel oblak vedno plaval okrog stare mame. Spet čujem njen glas: „Ja, mej, mej, kako si vendar zrasla!“ in vidim njen mili, solzen pogled. Perunov košati rep je tolkel ob moja kolena in nad vrati je prepeval stari kanarček. „Končno, končno!“ mi je pelo v srou. Drobná, koščena roka me je objela okrog ramen: „Pa žejna si, kajne?“ Seveda, žejna sem bila vedno, ker je stara mama kuhala tako dober bezgov čaj. Mrzel, z limono okisan je bil boljši od sladkega malinovca.

Skupaj sva vstopili v mračno vežo in odtod v izbo. Ta je bila še vse po starem: velika zelena peč je stala v kotu, bujno cvetoče fuksije na oknih, Bogeč v kotu nad mizo. Miza je bila pogrnjena z vezanim prtom pa velik hleb kruha je ležal na njej. In — zares — tudi to pot je stala na omari vrsta kosmačev, mojih najljubših jabolč. Hvaležno sem pogledala staro mamo, ona pa se je smehljala, da ji je obraz poigraval v drobnih gubicah. „Tista so vsa zate! In mlado mucko imamo. — Muc, muc, kje pa si?“ je vabila živalco in mi v modri škodelici prinesla čaja. Potem je začela prinašati na mizo dobroto za dobroto. „Jej, otrok,“ je prigovarjala.

Šele ko se je prepričala, da nisem ne žejna ne lačna več, sva stopili po hiši in na vrt in si povedovali novice.

Staro mamó je vse zanimalo. Imela je potrpljenje poslušati, znala se je z menoj smejati, veseliti in žalostiti. Prihajali so stari znanci in me preko ograje pozdravljali. Sosedom Jakec je imenitno pokal z bičem, toda danes me to ni vabilo. Držala sem staro mamó za roko in uživala, da sem spet pri njej.

Medtem je sonce lezlo za cerkev sv. Jakoba in šli sva v kuhinjo. Stara mama je zanetila ogenj, jaz pa sem stala na pragu shrambe. Količó dobrot! Na pollicah so stali kjozarci z mloženimi češnjami, trebušasti glinasti lonci z mastjo, ocvirki in „záseko“, latvice mleka in rešeto suhih hrušk.

Pri sv. Jakobu je zvonilo Ave Marijo. „Zdaj pa bo!“ je rekla, ko sva odmolile in postavila na mizo mlečno kašo. Kako sladka je bila! Nihče ni znal mlečne kaše tako skuhati kot stara mama. Ko sva pospravili tisto bore posode, sva šli „počivat“, kot je rekla ona. Spala sem z njo v kamri. Tudi tu je plaval duh po sivki, ki jo je stara mama polagala med perilo in obleko. Skozi odprta vrata je padal medel žarek svetlobe in osvetljeval na sliki nad predalnikom z meči prebodeno srce Matere božje. Električne takrat tam še ni bilo in petrolejke iz strahu pred ognjem v kamro nisva nosili. Ah, kako prijetno je bilo leči v staro posteljo! Za hip je stara mama sedla k meni: „Dečelca, ali moliš vsak dan?“ je vprašala in skrb ji je trepetala v glasu. „Molim, mati!“ sem zatrdila in sram me je bilo, ker nisem molila tako, kot bi ona želela. „Otrok, Boga ne pozabi!“ me je svarila, kropila in križala z vodo iz kropilčka. „Zdaj pa le sladko zaspi!“ je želela. Potem je šla utrniti luč in legla tudi ona. Zunaj so peli črički, fantovski vrisk se je utnil na vasi in vznemiril našega Peruna. Stari mami so velike jagode njenega molka rožljaje drsele med prsti; mene pa je objel blažen mir.

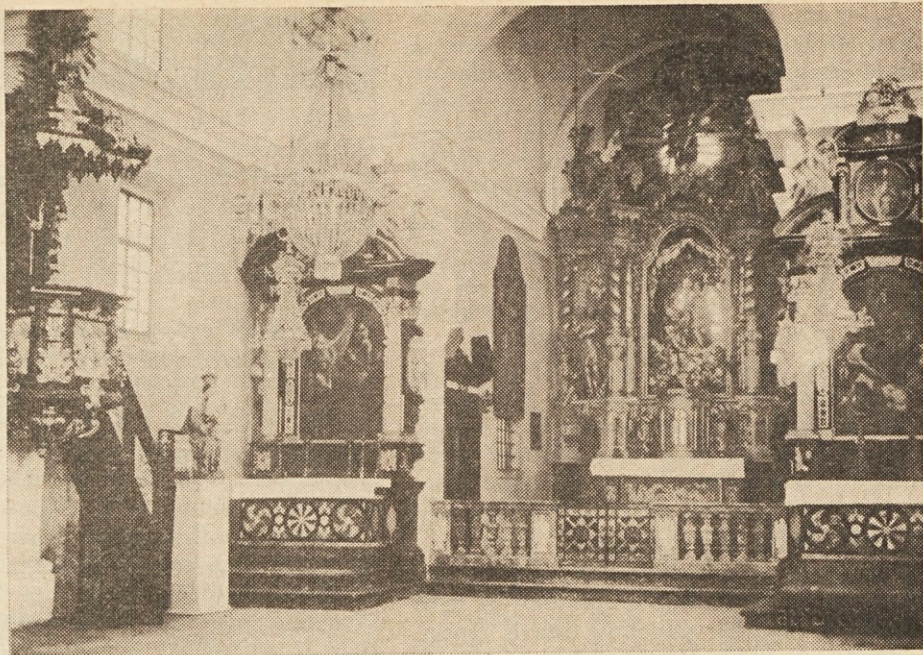
*

Vem, tudi vi velikokrat mislite na vaše matere, stare matere. V mesecu maju obhajamo materinski dan. Spomnite se naših dobrotnic z dobro, ljubo besedo, s skromnim daničom, s šopkom cvetlic, s prsrčnim pismom. Jaz stari mami ne morem pisati več, ker že dolgo počiva tam ob cenkvi sv. Jakoba.

Slovensko gledališče v Torontu v Kanadi je nastopilo sredi februarja v cerkveni dvorani „Marije Pomagaj“ z dvema burkama „Dijak na poti v paradiz“ in „Burka o jezičnem dohtarju“. V marcu je pa ponovno predstavilo rojakom poznano Meškovo igro „Mati“. Pred začetkom igre je v 10 minutah prikazal g. Vilko Čekuta delo pisatelja Meška. Vsa dvorana se je s tem spomnila gorečega in sivolasega duhovnika v domovini, kateremu na tem mestu pošiljajo igralci še enkrat prisrčne pozdrave. Nastopili so rojaki: M. Čekutova (gospa Strelčeva, vdova inž.), P. Čekuta (Milan), P. Novak (Ivan), Mirjam Čekuta (Tinka), M. Jankovič (Silva, rejenka pri Strelčevih), V. Jankovič (Križnik grofov logar), F. Gamze (župnik), A. Koželj (cigan Sandor), Vilko Čekuta (režiser in scenarist), Milan Martinčič (šepetalec). — Na vseh prireditvah je bil obisk kar zadovoljiv. Z vsemi igrami so igralci nastopili na povabilo č. g. Kopača tudi v dvorani „Brezmadežne“ v New Torontu in so čisti dobiček poklonili tamkajšnji župniji. Sodelavcem Slov. gledališča iskrene čestitke! — M. M.

Zadnjega marca so priredili v Torontu v Kanadi v cerkveni dvorani razstavo slovenskega tiska po svetu. Tudi „Naša luč“ je bila razstavljena.

Slovenski dušni pastirji med izseljenci v Argentini so se zbrali v februarju in se pogovorili o delu za rojake. Med drugimi sklepi, ki so jih naredili, je tudi ta, da se bodo pismeno obrnili na društva rojakov in na razne društvene domove, naj pomagajo, da bi se skupno ustavljali veliki nevarnosti veseljačenja in popivanja. Take razvade vodijo rojake v plitvost in končno v propad. Skrbeti je treba, da se razne prireditve, zlasti družabne, ne sprevržejo v golo veseljačenje. Tudi družabna prireditve naj ima nekaj kulturnega programa! Iz programa prireditve naj bi črtali vse nepriemerne plesne in prav tako določili uro, kdaj se prireditve, tudi družabne, končajo. Tudi ni primerno, da bi se mladostniki udeleževali prireditve, ki se vlečejo pozno v noč.

Notranjost cerkve na BLEJSKEM OTOKU, v kateri je danes bogoslužje prepovedano in v njej ni Najsvetejšega. Kako to vernega slovenskega izseljenca žali in moti med bivanjem v domovini! Kdaj bo tudi pri nas končno Cerkev zopet svobodna?

Nekateri rojaki iz Bruslja v Belgiji se spominjajo mladega mizarja Janeza Tadina. Sedaj se je v Avstraliji poročil z neko Nizozemko.

V Avstraliji so pokopali 58-letnega Jožefa Bera iz Podlehnik pri Sv. Trojici v Halozah.

Živci so odpovedali v januarju rojaku Ludviku Rusu iz Laz pri Ljubljani, ki je živel že nekaj let sem v Avstraliji. Zapušča družino s svojim lastnim domom. — Kmalu nato je našla policija avto z mrtvim truplom, v katerem so prepoznali Jožeta Ramovša, doma iz Ljubljane. Pred dobrimi petimi leti je prišel v Avstralijo z ženo in dobil tja tudi hčerko. Kako je prišlo do smrti, še ni jasno. — Slovensko društvo v Melbourne je začelo izdajati svoj Vestnik tiskan v tiskarni. — Pater Odilo Hajnšek vneto misijonari med rojaki v Avstraliji, jih uči peti, muzicirati in kaže tudi izredno lepe slike iz življenja našega svetniškega kandidata Antona Martina Slomška.

slovinci doma

Okoli Ormoža je bilo okužene 70% goveje živine zaradi zamočvirjenih zemljišč. V tej občini se še vedno 70% prebivalcev ukvarja s kmetijstvom. — V Turnišču bodo v prostorih stare šole uredili otroški vrtec. — V soboški tovarni perila „Mura“ skoraj tako hitro izdelajo srajco kot v tovarnah Združenih držav.

Za lažnega kaplana se je izdajal okoli Celja in kradel pri tem — 24-letni Franc Jurak. Zaprli so ga in obsodili na dve leti zapora. — Podjetje „Modna oblačila“ v Ljubljani je prodalo tisoč ženskih plaščev iz doma tkanega terilena v Zahodno Nemčijo. — V Mariboru je bil tretji sejem gostinske opreme. — Cesto Želin-Spodnja Tribuša na Primorskem modernizirajo. Izboljšati nameravajo tudi cesto iz Želina v Cerklno.

Podjetje „Ribnik“ na Jesenicah ob dobrem lovu izvozi za sladkosnedneže v Franciji, Švici, Nemčiji in Avstriji do 2000 živih žab ali žabjih krakov. — Planinsko društvo v Žireh je odprlo na Goropekah planinski dom, eno uro daleč od Žirov.

V tovarni emajlirane posode v Celju dela blizu 3000 ljudi. — 360 vlakov pripelje in odpelje vsak dan z železniške postaje v Ljubljani. — Z mesecem aprilom je odpravljeno v mariborski bolnišnici plačevanje po oskrbnem dnevu, ampak je treba plačati račun za določeno bolezen.

V Dolenji stari vasi pri Št. Jerneju na Dol. se je igral otrok z vžigalicami pod kozolcem. Ogenj je vnel kozolec, ki je zgorel, z njim vred pa seno in kmečko orodje. Poslopje ni bilo zavarovano.

Brezverci nemo strmijo... Ker ne marajo krščanskih izrazov sočutja in sožalja, bereš po časopisih v domovini tudi take-le fraze: „Prijetelji in delovni tovariši nemo strmimo ob praznini, ki jo je v nas zapustil nenadni odhod tovariša...“ Res obžalujemo to praznino v glavah.

Sprejeta je bila nova ustava „socialistične Jugoslavije“. Naslednje dni so tudi po vseh republikah sprejeli podobno ustavo „socialističnih republik“. Zaradi javnega mnenja so pa morali umakniti predlog o novi zastavi. Nova ustava daje razne svobode posameznikom in veri, vendar se te svobode ne sme nihče posluževati, da bi škodoval komunizmu in njegovim ustanovam. Potemtakem bo ostalo v tem pogledu pri starem: vso svobodo ima le komunistična stranka.

V Ljubljani podirajo velik del hiš na Gradišču, da bo prostor za lepo široko podaljšano Dunajsko cesto proti Trstu. — Letošnji mraz je močno prizadel nasade vinske trte in je zato pričakovati jeseni manj vina kot druga leta.

Voščilo

*Monsignorju dr. Janku Hornböcku,
ki odgovarja za uredništvo
našega izseljenskega lista
že od njegove prve številke,
pristno čestitamo
ob njegovi srebrni maši!
Še na mnoga leta!
V imenu bralcev „Naše luči“ —
izseljenski duhovniki*

Ljubljana je dobila pomožnega škofa

Ljubljanski nadškof Anton Vovk je zaradi svoje bolezni, ko se je mudil lani na koncilu v Rimu, zaprosil sv. očeta, da naj mu da pomočnika, ki bo pravi škof in mu bo lahko v vsem pomagal. Sedaj je imenovanje dospelo in na cvetno nedeljo so imeli v ljubljanski katedrali veliko slovesnost: posvečenje novega škofa dr. Jožeta Pogačnika.

Novi škof je že doslej pomagal nadškofu Vovku kot generalni vikar. Izhaja iz dežele „rajskomile“ med Brezjami in mogočnim Stolom, ki je dala našemu narodu že toliko pomembnih mož. Rodil se je v Kovorju pri Kranju leta 1902. Bogoslovne študije je po končanem študiju v Ljubljani nadaljeval v Innsbrucku. Kot kaplan je deloval v Kranju in v Trnovem v Ljubljani. Bil je ravnatelj Marijanišča, postal je kanonik ter ravnatelj bogoslovnega semenišča v Ljubljani. Med vojno je tudi urejeval knjige Družbe sv. Mohorja.

Posvečenje se je izvršilo v prenapolnjeni ljubljanski stolnici ob navzočnosti zagrebškega nadškofa, mariborskega in senjskega škofa, beograjskega pomožnega škofa in številne duhovščine. Naprsni križ je novemu škofu daroval sam sv. oče. Hvala Bogu, da se je izvršila ta lepa slovesnost brez motenj, kajti ob posvečevanju nadškofa Vovka pred leti so rdeči zlikovci vrgli v stolnici solzilno bombo.

Novemu škofu čestitamo: „Na mnoga leta!“ Nadškofu Vovku pa želimo zdravja, saj je bolezen zanj nova preizkušnja po prestanem preganjanju in zaničevanju. O njem je nedavno govoril newyorški pomožni škof Sheen, kako so ga občudovali na vesoljnem cerkvenem zboru. Tudi škof iz Linza v severni Avstriji je nedavno pripovedoval, kako so se škofje na koncilu s svetim spoštovanjem dotikali brazgotin njegovega vratu, posledic tistega sramotnega dejanja v Novem mestu, ko so naši brezverci škofa polili z bencinom in ga hoteli zažgati.

• •

**Prihodnja številka „Naše luči“ izide
meseca julija 1963.**

slovinci v evropi

ANGLIJA

Zdi se, da je pri nas na Angleškem najlepše v mesecu maju: ne zaradi prirode, tudi ne zaradi „šmarnic“, ki jih moremo imeti skupno le v malo krajih, pač pa zaradi blagoslovitev in sicer blagoslovitev otrok. Kjer imamo skupne šmarnice, vedno starši pripeljejo svoje otroke, ne samo večje, ampak tudi dojenčke, da so pri blagoslovu, ki je vzet iz obrednika. Imamo tudi mašo, da ne bi bili v nedeljo brez maše; govor je le kratak in najmlajši radi pomagajo pri pridigi kot tudi pri petih litanijah. Vedno pa še kaj drugega pridružimo; v Worthingu pripravi sestra Ljudmila malico, v Rochdale imamo „piknik“, v Bedfordu in Londonu primerno prireditve. V Londonu pa praznujemo še žegnanje koncem maja po prazniku Marije Pomagaj. Letos bodo šmarnice — da dopolnimo prilogo „Naše luči“ —: v Worthingu 5. maja s sv. mašo ob 5.30 pop., v Bedfordu na Midland Rd 12. maja z mašo ob 4. pop.; v Rochdale bo sv. maša 19. 5. ob 13.45 popoldan v kapeli šole „Beechwood“, Manchester Rd, po maši procesija do kapelice na vrtu in nazaj v šolo, kjer bo blagoslov; v Londonu pa v nedeljo 26. maja ob 5. popoldan.

V zadnjem času pa je bilo tudi nekaj drugih blagoslovitev domov, saj mnogi žele imeti kmalu po vselitvi svoj dom blagoslovljen. Tako so bili v marcu blagoslovljeni domovi: pri Evansovih v Coventry, pri Grebenarjevih (Viljem) v Chaddertonu in pri Pajkovih, Audenshaw pri Manchestru.

In še krstili smo: namreč malega Romana Branka pri Lavričevih (Ivan) 17. marca v župnijski cerkvi Edmonton (London); za dopolnitev obredov so prinesli v cerkev sv. Ane v Keighleyu v nedeljo 9. aprila Tereziko Zajc (Rudijevo). Ker so se bali, da bi malo življenje ugasnilo, so jo krstili že v bolnišnici, a sedaj krepko raste vsem v veselje.

BELGIJA

Liège-Limburg

Slovensko društvo „Slomšek“ je na sredpostno nedeljo priredilo lep slovenski večer. Na sporedu je bilo narodno petje „Slomškovega“ moškega zbora in „Črni križ v gozdu“, igra v 7 dejanjih. Nabito polna dvorana je

v popolni tišini sledila izvajanjem naših igralcev, ki so se za nastop zelo skrbno pripravili. Igro je režiral g. Jurij Jakelj. Večer je potekal v zelo prijetnem razpoloženju. Za obisk se zahvaljujemo posebno številnim rojakom iz Genka, Charleroi-ja in Liège-a.

V Vicenzi je 17. 8. 1962 naš rojak g. Ivan Rot iz Cheratte-a poročil gdč. Lino Bavuce. G. Albert Zornik je v Xhendesle v decembru 1962 popeljal pred oltar gdč. Ano Marijo Julemont. Obema mladima paroma iskreno čestitamo!

V družini g. Romana Avsec in njegove soproge ge. Ljubice iz Viemesmeera se je rodil drugi sinček, ki je pri krstu dobil ime Peter. V družini g. Avgusta Tanšek se je rodil 3. sin, ki je bil krščen na ime Tonček. Tudi v družini g. Viktorja in ge. Dragice Oštir iz Zwatberga se je rodil sinček, ki je bil krščen na ime Boris. Veselimo se blagoslova naših mladih družin.

Še vedno boleha ga. Kravanja iz Wandre. V Genku zelo trpita ga. Francka Avsec in ga. Angela Markovič. Ga. Matilda Cvahte se je po težki operaciji že mogla vrniti domov. G. Matija Kladnik je dobro prestal operacijo v bolnici v Hasselt-u. Zadnje čase je bolezen pogosto obiskala družino Teskač v Eisdeni. Zdravniško pomoč sta potrebovala oba, ga. Rezi in g. Anton. V rudniku se je ponesrečil g. Jože Martinšek. Ga. Marica Mak iz Vuchta je bolehalo skoro vso zimo. Tudi v družini Jakelj v Eisdeni manjka zdravja. Komaj se je vrnil iz bolnice gospodar g. Jurij, je zbolela soproga ga. Ida. Že dalj časa boleha ga. Virant iz Mechelena. G. Ivan Hozijan iz Retine se že poldrugo leto zdravi od težkih poškodb v rudniku. Omenjenim in za katere morda še ne vemo, želimo skorajšnje okrevanje.

Slovensko društvo „Slavček“ v Genku name-rava letos prirediti izlet v Nemčijo ali Luksemburg. Tisti, ki se izleta želijo udeležiti, naj se javijo v društvenem domu. Društvo „Slavček“ prosi svoje člane, da sami poravnajo članarino v društvenem domu. V kratkem bo v društvenem domu odprta slovenska knjižnica.

Našo skupnost v Eisdeni je globoko pretresla vest o nenadni smrti 38-letnega Staška Piskorsky, soproga naše rojakinje ge. Mimi Rutar, ki je pred kratkim izgubila tudi svojega očeta. Njegovi otroci: Nestro, Norbert in Suzaneke so kot „Slomškova“ mladina nastopali na naših odrih. Globoko užalosteni soprogi in sorodnikom izrekamo krščansko sožalje. — V Cheratte-u je v februarju vdano

zaspala v Gospodu blaga mati ga. Marija Klavara, roj. l. 1875 v Čezsoči. Vdova je bila 22 let. V Belgijo je prišla k družini svoje hčerke ge. Juste Kavš, kjer je bila deležna mnogo ljubezni. Bila je spoštovana kot žena, ki je v življenju veliko trpela, a je z vztrajnostjo in močno vero v Boga znala premagati vse težave. Vse do visoke starosti, saj je dočakala skoro 88 let, je bila izredno bistra in delovna. Naj bo dragi Bog njena nagrada! Ge. Justi in vsem Kavšovim izrekamo krščansko sožalje. — V Waterscheju je po dolgotrajnem trpljenju umrla gospa Gus, dobra krščanska žena. Že pred leti je izgubila svojega moža g. Alojza, ki je bil iz Lombaja v Slovenski Benečiji. Hčerki ge. Slavki in sinovom g. Pepitu, g. Janezu in g. Francu izrekamo krščansko sožalje. — Naj vsi naši dragi pokojni počivajo v miru! Opozarjamo na „šmarnice“ v Estdenu-Cité. Pri imenih zastavonoš družstva „Slomšek“ je v zadnji številki po pomoti izpadlo ime g. Vilka Lipovška. S tem poročilo dopolnjujemo.

Charleroi-Mons-Bruxelles

Dne 6. aprila se je poročil v župnijski cerkvi v Sivry (Beaumont) rojak g. Janez Kankelj iz La Louvière z domačinko gđc. Claire Thoma. Obilo božjega blagoslova!

V Dampremy je med prenosom v bolnišnico umrla ga. Marija Volarič, vdova Fleis. Srce ji je obnemoglo. Dočakala je lepo starost 76 let. Naj počiva v miru!

Med delom v rudniku se je ponesrečil dne 19. marca g. Ciril Škrbe iz Aiseau. Ima le nalomljeno levo nogo in bo kmalu okreval.

Naknadno sporočamo, da se je v družini Gaber-Lah v Pont-de-Loup rodil 18. okt. 1962 sinček Jean-Pierre; v družini Pangerl-Lope v Maurage pa hčerkica Roza-Marija in sicer 4. nov. 1962; v družini Bajt-Druart v Havrélez-Mons tudi hčerkica Ančka, ki se je rodila 2. nov. 1962. Seveda so vsi ti otroci sprejeli tudi sveti krst in postali tako otroci božji. Čestitamo vsem tem družinam.

FRANCIJA

Pas-de-Calais

Rojakom po svetu še nismo sporočili, da je 7. nov. 1962 v Lensu umrla Marija Korber, roj. Grabner. Dočakala je 76 let in bila pokopana 10. nov. Zapušča dva sina in dve hčerki. Naj se spočije v Bogu! — V starosti 73 let nas je v Bruay zapustila Marija Potisek, roj. Poglajen, iz Bukovca, Smartno

pri Litiji. Bila je radodarna, dobra krščanska mati 8 otrok, članica in v odboru tajnica Bratovščine živega rožnega venca. Bila je tudi podporna članica Društva sv. Barbare. Verouk in prve pevske vaje so bile pri njeni družini. Do zadnjega je vneto pela tudi v zboru. V dramskem odseku nam je velikokrat igrala vlogo matere. Ker je bila šivilja, je za igre pripravljala brezplačno obleke in okraske. Znala je delati lepe umetne rože in je lepo pripravljala cvetje za šmarnice. Preostalim štirim sinovom in štirim hčeram ter njihovim družinam izrekamo sožalje, posebej še Rudolfu, zvestemu raznašavcu „Naše luči“.

Kdor želi iti z nami v Lurd, naj se nemudoma prihlasi. Doslej se je prijavilo že čez 150 rojakov.

ZAHVALA. — Ob izgubi nepozabne mame Marije Potisek, roj. Poglajen, se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali, darovalcem in spremljevalcem na njeni zadnji poti. — Družina Potisek.

Pariz

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Pariz 6, métro: Sèvres-Babylone. — Slovenska pisarna je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne: 7 rue Gutenberg, pri tličje, levo, Pariz 15, métro: Charles-Michels, tel. BLOmet 89-93.

Društvo Slovencev v Parizu bo priredilo na prvo nedeljo v maju (5. 5.) veseligr: „Micki je treba moža“. Igrali bodo v dvorani na 35 Avenue Emile Zola, Pariz 15 (métro: Javel ali Charles-Michels). Skupna sv. maša bo na istem naslovu ob petih popoldne, takoj nato se začne igra. V domači družbi se boste lahko od srca nasmejali.

Na praznik Vnebohoda, 23. maja, bo sv. maša kot ponavadi ob petih popoldne.

Na binkoštni ponedeljek (3. junija) bo izlet v dolino Loire, kjer si bomo ogledali svetovno znane gradove Chambord, Chenonceaux, Amboise, kakor tudi mesta: Orléans (kjer bomo imeli sveto mašo), Blois in Tours. Prijave sprejema Slovenska pisarna. Procesijo sv. Rešnjega Telesa bomo imeli v

Vsak ženin in nevesta si rada napravita sliko v spomin na poročni dan.

Zgoraj:

Poroka Franca Golenko in Marije Magdič v St. Brice (S-et-O) v Franciji. Družici sta: Terezka Baudry in Martinka Petovari.

nedeljo, 23. junija, na vrtu pred našo običajno kapelo.

Argenteuil, (Seine-et-Oise) — V soboto 31. marca je bila v Argenteuil redka slovesnost: zakonca Gregor Polanec (rojen 1887. v Laporju) in njegova žena Ana Kaukler (rojena 1889 v Hošnici) sta ob hčerki Mariji in sinu Tonetu slavila svojo zlato poroko. Slovesnost se je začela s sv. mašo, pri kateri so bili obredi zlate poroke. Po maši je bil krst tretjega Tonetovega sina, Zlatka. Zlatoporočencema, ki imata tudi eno hčer v Kanadi, enega sina pa v domovini, želimo, da bi vesela in čvrsta dočakala še mnogo jubilejev.

Mantes-la-Jolie, (Seine-et-Oise) — 10. marca je bil pri skupni slovenski maši krščen Marko Brezovšek, sin Ignaca in Štefanije, rojene Velkavrh. Botrovala sta Franc in Alojzija Jelerčič.

Indre — Vse rojake vabimo k skupni sv. maši v nedeljo, 12. maja ob 11. dop. v cerkvi Notre-Dame v Chateauroux (rue Amiral Ribout).

Creuse — Skupna maša za Slovence bo v nedeljo 26. maja v župnijski cerkvi v Clugnat. Vsi prijazno vabljeni.

La Machine, (Nièvre) — Slovenci se bomo zbrali kot ponavadi k skupni maši v nedeljo 19. maja. Tokrat bo maša darovana po namenu družine Franca Udovča.

Puy-de-Dôme — Slovenski duhovnik Vas bo obiskal v tednu med 19. in 26. majem.

Ob poroki
Matilde Nežič v
Charente-Maritime
v Franciji

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Nova pisarna naše Misije je že zelo obiskana: prihajajo vesele in žalostne vesti.

Mala Natalija je razveselila družino Antona Brečko iz Hochwalda, krščena 28. marca v Merlebachu; enako sinko Edvard, katerega so veselo sprejeli v družino Alojzija Brili v Cité Jeanne d'Arc, krščen 7. 4. v Merlebachu. Obilo sreče detetoma in staršem!

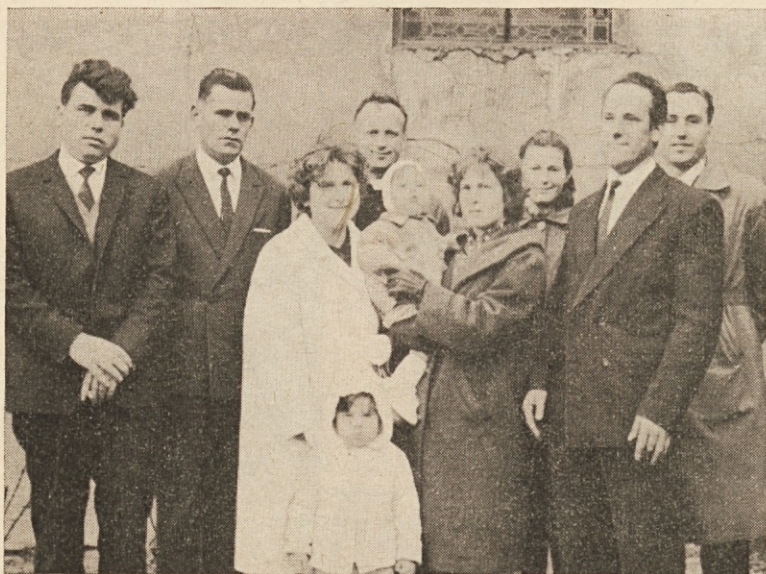
Z žalostjo so sorodniki sporočili, da je 26. marca umrl rojak Johan Klakočer, rojen v Veterniku pri Kozjem, cerkveno pokopan 28. marca v Merlebachu. V tem listu še nismo sporočili, da je umrl 10. dec. 1962 Martin Mavrovič, rojen 24. 12. 1900 v kraju Slavski Laz pri Kočevju, cerkveno pokopan v Merlebachu 12. 12. 1962. Bil je stalen naročnik „Naše luči“ in dolgo časa bolan; zdaj je odšel po večno plačilo za svoje pridno delo in veliko skrb za svojo družino. Naj počiva v miru, vsem sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje!

Med mnogimi bolniki moramo omeniti, da smo s skrbjo zvedeli za bolezen č. g. Dejaka iz Aumetz. Zelo smo ga pogrešali v Merlebachu posebno pred velikonočnimi prazniki. Zvedeli smo tudi, da je zadela možganska kap župnika in kanonika g. Jožefa Halter, našega velikega prijatelja iz Stiring-Wendela, ki se zdravi sedaj v bolnici Ste. Madeleine v Forbachu. Obema želimo ozdravljenja, da bi mogla z nami praznovati prvi

majnik v Habsterdicku pri Mariji z Brezij. Po vseh slovenskih kolonijah se z veseljem pripravljajo, da bodo z avtobusi ali svojimi avtomobili pohiteli 1. majnika v Habsterdick. Skrbelo nas je, kako bo rojakom iz daljnih krajev letos mogoče priti na našo božjo pot, ker je 35-dnevna stavka hudo zadela vse delavske družine. Ljubezen do Marije pa je ukoreninjena med našimi dobrimi rudarji in drugimi delavci, zato jih spet pričakujemo res veliko v Habsterdick.

Lepi majnik bo povabil po 3-mesečni hudi zimi vse v svežo naravo: društva in posameznike prosimo, da ob nedeljah ne pozabijo sv. maše ali pred odhodom ali med izletom. Skoro ni več cerkve, da bi ne bilo svete maše tudi zvečer — zato pridimo po božji blagoslov, da sredi množice vseh vrst vozil srečno pridemo domov.

Naj omenim še novo stanovanje: trenutno ni še napeljana voda, vrt nima še ograje in nekatera druga dela bo treba še izvršiti, da bo ta kraj res primeren prostor za našo Misijo. Da so prostori primerno urejeni, pa je velika zasluga vseh tistih, ki so naredili razne zbirke, tistih, ki so z velikim razumevanjem darovali za ureditev prostorov, tudi občina in mnogi domačini so priskočili na pomoč, rudniška direkcija pa je pred stavko in po stavki mnogo storila, da bi imela naša Misija primerno središče. Vsem se pristrčno zahvaljujem, posebno še tistim, ki stalno pomagajo v novem stanovanju. Vso naklonjenost so pokazale tudi č. sestre pod vodstvom dobre

Po krstu Brezovškovega Marška v Mantes v Franciji je prišel tudi fotograf na svoj račun...

Ob zlati poroki in krstiv-
vi v družini Polanec v Ar-
genteuil v Franciji.

prednice iz Hospice Ste. Elisabeth! Vsem, prav vsem: tisočkratni Bog plačaj! Rojaki, pridite brez strahu vedno, kadar greste mimo ali morate čakati na avtobuse in vidite, da so okna odprta. Tu je prostor, da počakate vlakov ali avtobusov. Ko bo urejena knjižnica, boste lahko vzeli s seboj tudi dobre knjige. — Vaš izseljenski duhovnik Stanko iz Merlebacha.

Ob Luksemburgu

Uckange: 15. marca nas je zapustil Franc Sever, upokojenec, star 69 let, doma blizu Gorice. Na dvorišču doma mu je na ledu spodrsnilo, padel je in si zlomil nogo. Prepe-ljali so ga v bolnišnico, a tu mu niso mogli pomagati, da bi mu za kaj dalj časa podalj-šali življenje. Ženi in otrokom naše iskreno sožalje.

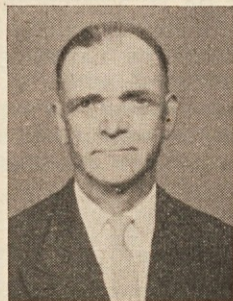
Za velikonočne praznike je spet prišel v naše kraje msgr. Grims in so tako naši rojaki v Aumetzu, Tucquegnieux in Algrangue imeli priliko pri njem opraviti sv. spoved. Za njegov prihod in delo iskreni Bog plačaj.

Tucquegnieux-Marine. — Po končani zimi se je led izpremenil v vodo, ki je zalila ceste. Istočasno z ledom in snegom so se pa stopili tudi bacili, napadli naša telesa in začeli kro-žiti po njih. Mrazu smo se umikali v zakur-jene sobe, bacilom se nismo mogli skriti. Glavobol, kašelj, vnetje pljuč ali pa vsaj njih vršičkov, motnje v prebavi in druge nadloge so pridrvele nad nas. Zdravniki so ugotavljali gripo in njene komplikacije. Naj bo boleznini ime tako ali drugače, huda je bila in neusmiljeno mesarila. Ni gledala

na narodnost, ne na starost, ne na spol, am-pak napadala kar od kraja ter mučila in izčrpala, kogarkoli se je lotila. K sreči ni zahtevala smrtnih žrtev. Upajmo, da bo kmalu vzela slovo, kajti bliža se sončno poletje, ko se bomo lahko veselili v lepi prosti naravi.

Ob zaključku te številke je dospela tudi žalostna vest, da je umrl v Tucquegnieux dobri slovenski katoliški rudar Franc Selšek. Pokojni se je rodil 1. 1898 v Kalcu pri Mirni na Dolenjskem in prišel v Francijo 1. maja 1923. Večino svojih let je preživel v tikenjskem rudniku. Leta 1936 se je po-ročil s pridno Slovenko Julko, ki mu je po-darila osem otrok, od katerih živi 6 fantov in eno dekle. Dolgo časa je rajni Franc bo-lehal na jetrih. Ves čas boleznini mu je verna soproga, ki je tudi cerkvena pevka in raz-našavka „Naše luči“, potrpežljivo stregla. Njuni otroci radi govorijo slovensko in le-po napredujejo tudi v francoskih šolah, nekateri že v višjih. Težko prizadeti dru-žini izražamo sožalje, pokojnemu pa naj Vsemogočni poplača njegov trud in trplje-nje.

Rudar Franc Selšek, ki
je umrl v Tucquegnieux
v Franciji.

Dve fotografiji iz življenja naših mladih v Nici ob francoski sredozemski obali (Berite naslednje poročilo!)

Nica

Mnogo se je dogodilo od zadnjič. Nekaj tega vam sporočamo. Prvič: Imeli smo pustno zabavo. To je sicer najmanj važno, toda Nica je znana po svojih pustnih prireditvah. Celo iz Amerike in Azije prihajajo pustne dni sem, da vidijo „velike glave“, ki defilirajo po najvažnejših ulicah mesta. Njegovo veličanstvo „Carneval“ potem „vlada“ sredi najlepšega trga štirinajst dni. Končno se mu dogodi tako kot mnogim: po njegovi „slavi“ ga na pepelnično sredo zažgejo z največjim pompom na Promenade des Anglais, najlepšem sprehajališču ob morju. Mi smo se skrili v naš dom in nismo si mogli kako drugače, kot da smo zaplesali v prijetni slovenski družbi.

Seveda smo imeli tudi poroke. Glejte ga, Golobovega Cirila, kako prijetno se počuti, ob avtu seveda, s svojo nekdanj Podbrščekovo Gabrijelo! In drug par: Ivančičev Vinko, priden Slovenec, fant-možak! Vesel je bil, da je mogel skleniti zvezo z Danico ob božjem blagoslovu po tolikih težavah! Se imamo na vidiku nekaj parov. Vam bomo že sporočili. Na velikonočni ponedeljek je sledil izlet kakšnih 100 kilometrov ven iz Nice v planine. Tam smo videli spet enkrat sneg ter si ga privoščili v obraz ali pa za vrat, kamor je pač priletelo. Vse je bilo vzeto za dobro. Resno sporočamo vsem Slovincem, da naj se prijavijo koj po prejemu Naše luči „pri fanti“ na 6. Rue de France za romanje v Lurd, ki bo od 18. do 24. junija. Brez čakanja se je treba koj prijaviti ter plačati za enkrat vsaj polovično vsoto za vožnjo tja in nazaj. Za drugimi Slovinci iz ostale Francije ne smemo zaostajati. Lurška Marija je tudi za nas pač nekaj velikega! Kar pogumno se prijavite!

Za binkoštno praznike nas bo obiskal ravnatelj slov. kat. misij č. g. Čretnik iz Pariza. Dobrodošel med nami! Več drugič. Ne moremo povedati vsega naenkrat. Pozdravljeni vsi Slovenci v Evropi in z nekaterimi na svidenje v Lurdu!

NEMČIJA

Bavarska

Kempten: Poročila sta se Karel Stoff in Jožefa Menoigar, oba, ženin in nevesta, prekmurska rojaka. Na skupno pot jima želimo sreče, zadovoljstva in božjega blagoslova!

München: V tednih pred Veliko nočjo je slovenski duhovnik obiskoval rojake po Bavarskem. Doživel je marsikaj zanimivega. Najprej bi se rad vsem rojakom zahvalil za njih res slovensko gostoljubnost! Kamorkoli je prišel, povsod so ga sprejeli in pogostili, tako da je bilo včasih že res nerodno. Zakaj? Povsod so mu ponujali domačega žganja, vina, pivo in druge pijače. Če bi povsod to gostoljubnost sprejel, bi z avtom ne prišel daleč, kajti bolje je voziti z bencinom kot alkoholom... Veliko veselja je užil v družinah, kjer so otroci lepo vzgojeni: ubogljivi, radi molijo. Kar škoda se mu je včasih zdelo, da zlasti doraščajoči fantje gredo v službe, ker morda ni denarja za šolanje v gimnazijah. Marsikdo bi dobil veselje do duhovniškega poklica, tako pa skrb za vsakdanji kruh morda zaduši božji klic. Naši starši pozabljajo, da so človeški

družbi potrebni ne samo mehaniki, delavci, inštalaterji, temveč tudi duhovniki. Kako lepo bi bilo, če bi iz vrst naših rojakov prišli tudi duhovniki! Kaj se vam zdi? — Nekateri so se sramovali, ker nimajo še lepih, udobnih stanovanj. Naj take potolažim: baraka, kjer stanujejo pošteni in verni ljudje, je več vredna kot palača brezvernih, brezvestnih ljudi! — Skoraj povsod imajo naši rojaki po stanovanjih lepe verske slike. Tako je prav! Ne pozabimo pa: slika na steni ne vodi v nebesa, pač pa redna molitev, obisk nedeljske maše in ljubezen do vseh ljudi!

Porurje

V Essenu je dne 6. marca 1963 slavil svojo 80-letnico naš dragi in dobri očka Ograjenšek! Pred dobrimi 55 leti je prišel v Nemčijo s par sto drugimi slovenskimi družinami na delo v rudnik. V rudniku je delal 42 let, a je še vedno čil in veder. Trdi, da je on edini, zadnji še živeči član slovenskega rudarskega pevskega društva sv. Barbare v Essenu. Slovenski rojaki v Porurju ob tem redkem jubileju Ograjenškovega očetu iz vsega srca kličejo: „Bog živi Te, še mnoga leta!“

V mesecu marcu nas je pretresla nadvse žalostna novica, da je v bližini Kölna v Gummersbachu umrl mlad slovenski fant Vladimir Kovač, star komaj 24 let, doma iz okolice Ljubljane. Prišel je kot tisoč drugih na delo v Nemčijo. Komaj par mesecev je bil tukaj, rad bi si nekaj več zaslužil. Napadla pa ga je neka zavratna bolezen in moral je v bolnico, katere ni več živ zapustil. Dal je še poklicati slovenskega duhovnika, prejel je sveto popotnico in sveto maziljenje in čez dva dni je nato umrl. „Večna luč naj mu sveti, mir in pokoj njegovi duši!“ Domačim v domovini naše globoko in iskreno sožalje, nam drugim mladim pa svarilo: „Odpirna noč in dan so groba vrata, al' dneva ne pove nobena prat'ka“!

Sedaj pa krsti v Ponurju, seveda čisto na kratko, da se v Essenu ne bodo jezili, da so krstina poročila v „Naši luči“ predolga in nezanimiva: Rodile so se nam same deklice! Sicer ne moremo trditi, da so bili kje zaradi tega nejevoljni. Prekmurca Štefan in Anica Hozjan sta dobila že drugo punčko; krstili smo jo za Suzano, da bi bila modra kot Suzana! V Essenu smo krstili tudi Birgit Rajnar, hčerko Franca in Kristine Rajnar. V Langenbergu pri Hattingenu pa sta Ljubljančana Tone in Marija Menart dobila kar dve deklici. Kdo jima ne bi od sr-

ca čestital? Pri sv. krstu smo dali eni ime Apolonija, drugi Marinka. Podobni sta si pa tako kot jajce jajcu; uboga mama, kako se mora truditi, da razpozna Apolonijo od Marinke! Seveda, z otroci je križ že v začetku!

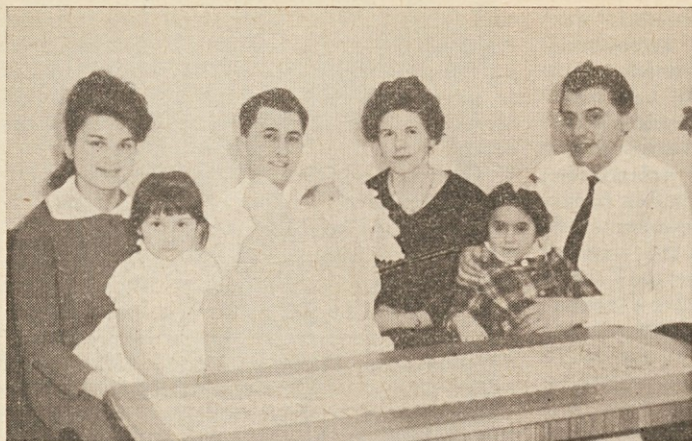
V Oberhausen-Sterkrade sta dne 8. marca 1963 sklenila sv. zakonsko zvezo Franc Borovinšek in Frančiška Marčun. Obema čestitamo in želimo, da bi bila vedno srečna! V predpustu so imeli tudi v Rheinhausenu poroko, Tine Turšič, po rodu z Dolenjskega, je popeljal pred oltar Margareto Grahot iz Rheinhausena. Imela sta lepo slavje v cerkvi in na domu. Vso srečo tudi njima!

Baden-Württemberg

Dne 29. marca sta se v Rohrdorfu pri Nalgoldu poročila Anton Ahlin, doma iz župnije Videm-Dobropolje, in Marija Mrhar iz Ribnice. Naj jih spremlja vse dni njihovega skupnega življenja božji blagoslov!

23-letni slovenski fant France R. živi od leta 1957 v Nemčiji. Medtem je s svojim motorjem obiskal že skoraj vso Zahodno Evropo. Naštejemo samo nekaj mest, kjer je že bil: Paris, Lurd, Marseille, Barcelona, Zürich, Genova, Milano, Benetke, Trst, Inomost, Dunaj, Amsterdam, Bruxelles, Luksemburg in vsa večja nemška mesta. Letos name-rava v Fatimo. — Pravi, da med potjo rad obišče tudi cerkve in v svojem stanovanju ima res celo kopico lepih razglednic s cerkvami. — Predno se poroči, bi rad videl še nekaj sveta.

Po krstu male Marine-Jožice v Ciglarjevi družini v Malmö na Švedskem.

V župniji Kirchheim/Teck smo ob priliki poroke, ki je bila navedena v zadnji številki, ugotovili, da biva tudi tam precej naših ljudi. Domenili smo se za službo božjo v bližnjem Jesingenu četrto postno nedeljo dopoldne. Prišlo jih je štirideset, večinoma Ribničanov. Med mašo so lepo peli in kar je glavno, lep del od navzočih je prejel sv. zakramente. Ribnica si res dela čast v verskem življenju tu v tujini!

Med našimi rojaki napreduje motorizacija. V zadnjih mesecih si jih je precej nabavilo avto. V priznanje jim je treba šteti, da ga radi uporabijo tudi v dobre in koristne namene in ne le za zabavo. Skoraj v vseh večjih krajih, kjer smo od jeseni sem imeli mašo, je bilo opaziti tudi udeležencev iz 30, 40, ali pa celo 70 km daleč; tako zlasti v Esslingenu, Nagoldu, Calwu in Pfullingenu. Rojaki, lepa je ta vaša požrtvovalnost in gotovo ne bo ostala brez posebnega božjega plačila!

ZAHVALA. — Vsem, ki so mi zaradi nesrečne smrti mojega moža hoteli izraziti sočutje v obliki daru, katerega skupni znesek je bil 500 DM, se prav iskreno zahvalujem, jih lepo pozdravljam, dušo dragega pokojnika pa priporočam njihovi molitvi. — Marija Pangerlova.

ŠVEDSKA

Končno je prišel k nam na Švedsko slovenski duhovnik. Njegov naslov je začasno: Pastor Joseph Flis, Lilla Kvarngatan 9, Malmö; telefon 79.795. — Zaenkrat še ne more povedati določenih dni in ur, kdaj bo na tem naslovu sprejemal. Najprej želi iti naokrog po Švedski, da obiše Slovence povsod, kjer so. Seveda mu bo osebno nemogoče obiskati vse, ker še nima avtomobila, vlak pa ne

gre k vsaki hiši in je treba hoditi tudi peš, s čimer bo izgubil mnogo dragocenega časa. Potrudil pa se bo, pravi, da obiše čim več rojakov. — V aprilu je hodil največ po Malmö, v Halmstadu in Göteborgu, na južni in jugozapadni obali Švedske, kjer nas je največ, ker je tukaj najbolj toplo in pa najbližje domov... V maju in v juniju bo obiskal rojake v srednji Švedski: Jönköping, Växjö, Norrköping, Karlskoga in Degerfors, Örebro, Västeras, Eskilstuna in Stockholm; v severni Švedski pa, v kolikor bo zvedel za naslove. Natančnejše programe boste dobili po pošti. Ker nima naslovov vseh naših ljudi, prosi tiste, ki boste programe prejeli, da obvestite tudi druge rojake, ki jih poznate. — Sedaj v velikonočnem času je namen njegovega obiska predvsem, nuditi vam priliko, da prejmete svete zakramente. Če pa imate še druge probleme in bi se radi o njih posvetovali z njim: pridite, z veseljem vas bo sprejel in vam pomagal, kolikor bo mogel, saj je v tem duhovniška služba. — Našemu novodošlemu dušnemu pastirju želimo mnogo zadovoljstva v švedski deželi, mi pa obljubljam, da mu bomo pomagali, kolikor je v naši moči.

Malmö: Ciglarjeva družina se je pomnožila za enega člana, oziroma članico. Dne 20. februarja se jim je rodila hčerka, ki so jo v soboto 16. marca krstili v katoliški župnijski cerkvi v Malmö na ime Marina Jožica. Oče Jožef je doma iz Korovcev, mamičca Marija, roj. Novak pa iz Gibine, oboje v Prekmurju. Botrovala sta g. in ga. Hozjan, rodom iz Hotize v Prekmurju. Krstil je č. g. Cogliati, velik prijatelj naših izseljencev. Srečni družini in njihovim botrom čestitamo in želimo mnogo božjega blagoslova!

Degerfors. — Letošnja zima je bila zelo huda in ostra, tako da so bila tu vsa jezera zamrznjena. Otroci in ribiči so bili tega seveda veseli; eni, ker so se lahko drsali, drugi pa, ker so lahko pridno lovili. Tako so se tudi 21. marca letos otroci drsali in med njimi komaj dobra 4 leta stari Ladi Oblak. Prostor za drsnaje se mu je zdel premajhen in ga je zvelklo k vodi. Tam mu je spodrsnilo in je padel v vodo. Tanka plast ledu je namreč ob teži počila in globina vode je Ladija pogoltnila. Nihče od ostalih mu ni mogel pomagati, tudi njegov ata ne, četudi je bil že 4 minute nato na mestu. Tudi reševalci, ki so prispeli, niso imeli uspeha. Šele po treh dneh so ga našli — 50 m od kraja, kjer je zdrknil v vodo. Strašno je ta nesreča zadela taše, ki so tako usodno izgubili ljubljenega sinčka edinčka. Pa tudi vsem ostalim, posebno rojakom je hudo za ponesrečenim prikupnim fantkom.

V soboto dne 30. 3. smo Ladija pokopali na tukajšnjem pokopališču. Pogreb je bil katoliški; prišla sta dva katoliška duhovnika iz Karlstadta in dve č. sestri; prisoten je bil tudi tukajšnji protestantski pastor in je spre-

govoril lep nagrobni govor navzočim švedskim družinam, ki so sočustvovali ob nesreči naše družine. Pogrebu so prisostvovali skoraj vsi priseljenci raznih narodnosti. Nesreča ljudi zbližuje, kar so pričali tudi venci in prekrasno cvetje.

ZAHVALA. — Družina Oblak iz Degerforsa se ob tako težki preizkušnji pristrčno zahvaljuje vsem, ki so ji kakorkoli priskočili na pomoč v tej nesreči in vsem, ki so spremili ljubelega Ladija na zadnjo pot ter darovali cvetje v znak sočutja in ljubezni.

NIZOZEMSKA

Peto nedeljo v marcu je slovenski deklški krožek, ki ima svoj sedež v Heerlerheide imel svoj redni letni občni zbor. Za novo poslovno dobo je bil izvoljen sledeči odbor: predsednica Hilda Rajh, tajnica Mici Čebin, blagajničarka Štefka Jančič. Pomočnice: za Brunssum Marta Handler, za Geleen Jožica Muha, za Eygelshoven Fani Jančič. Dekliškemu krožku, ki ga že več let vodi č. sestra Justina, tudi v prihodnje želimo veliko uspeha.

Društvo sv. Barbare v Lindenheuvel-u je za tekočo poslovno dobo izbralo sledeči odbor: predsednik A. Kropivšek, podpredsednik J. Kropivšek, 1. tajnik St. Reberšek, 2. tajnik I. Hanssen, blagajnik St. Kropivšek, zastavonoša A. Muha, preglednika J. Ložnik in N. Habets. Zanimivo je, da se holandski rojaki včasih bolj zanimajo za našo stvar kot mnogo naših.

Zveza slovenskih katoliških društev na Nizozemskem je za leto 1963 izbrala sledečo delovno ekipo: predsednik Ivan Banič, podpredsednik Anton Kozele, 1. tajnik Leon Kajbič, 2. tajnik Štefan Povh, 1. blagajnik Franc Selič, 2. blagajnik Franc Krošelj, preglednika Janez Kropivšek in Jožko Resnik, zastavonoša Martin Poglajen in g. Barbič. Naša „Zveza“ predstavlja vse katoliške Slovence na Nizozemskem. Nedvomno vrši veliko nalogo. Vodi naše organizirano delo in pomaga pri uveljavljanju slovenskega imena v tujini. Dolžnost Slovencev je, da razumejo poslanstvo svoje organizacije ter so pripravljeni pomagati. Računati moramo s tem, da je vse delo v tujini združeno s posebnimi žrtvami.

Ponovno je težko zbolela ga. Žohar iz Hoensbroeka. Želimo, da bi se kmalu mogla vrniti domov.

Ponesrečeni Ladislav Oblak iz Degerforsa na Švedskem, ko je dopolnil 4 leta.

Dvoboj s soncem

VESOLJSKA POVEST

5.

Debrejev odgovor me ni presenetil. Predvsem sem bil vesel, da zločinec ob svojem podlem dejanju ni ob spremembi smeri vključil tudi nadsvetlobne hitrosti. Tega se je zagotovo bal. To pa je bilo dobro znamenje, ki je pomenilo, da zločinec ni blaznež, ki hoče pogubiti sebe in celotno posadko, temveč dela po natanko določenem načrtu, ki ob koncu zagotovo predvideva njegovo rešitev in nagrado. Zaradi teh dejstev se nam bo posrečilo rešiti — in to ne le lastnih golih življenj, temveč tudi celotno človeštvo — z našo težavno, a sijajno akcijo.

„Debre,“ sem rekel, „Kaj mislite, po kakem načrtu dela zločinec?“

„Ho,“ je odvrnil pilot veselo. „Preveč me vprašate. Kako naj to vem.“

„Ah,“ sem rekel, „oprostite neumnemu vprašanju... Mene sedaj predvsem skrbe ognjene pošasti in tragična smrt Rusa Lopatkova. Kaj mislite, ali je umrl v boju z nekakšnimi pošastmi? Ali verujete v kaj takega?“

„Vsekakor se sliši kot pravljica,“ je rekel Debre. „Toda zakaj ne bi bilo možno. Seveda pa je lahko bilo tudi kaj drugega. Mogoče je šlo za samomor, za politični umor ali pa za sabotažo. Mogoče je zadeva podobna naši, mogoče nas doleti ista usoda! Le zakaj sem zašel v te višave!“

Vseknil se je v robec in me divje pogledal.

„Da, imate prav,“ sem rekel. „Vaše sklepanje utegne biti pravilno.“

Obšla me je temna slutnja. Kaj, če je Lopatkina umrl drugačne smrti; morda ni šlo za ognjene pošasti, temveč ga je umorila navadna umazana sabotaža. Sklenil sem, da svoje dvome in izsledke sporočim na Zemljo. Morda nam bodo vedeli kaj pametnega svetovati. Lahko je seveda tudi, da bo to naše zadnje sporočilo.

Stopil sem k oddajnemu aparatu. Vključil sem odgovarjajočo anteno in čakal, da zasveti zelena luč. Nič takega se ni zgodilo. Aparat je molčal. V temni slutnji sem odprl varovalni pokrov: notranjost aparata je bila popolnoma uničena. Stekel sem k učenjaku in mu povedal vznemirljivo novico. Nad nami je raslo orjaško breme; pomikalo se je v našo notranjost kot težak črn oblak; nisem vedel, kaj nam je storiti.

Učenjak je vstal in se opotekel.

„Ne vem,“ je tiho dejal. „Dvomim, da se bomo vrnili na Zemljo živi in zdravi.“

Učenjak je stal v kotu našega glavnega prostora. Sedel sem in namignil mehaniku Činu. Le-ta se je odplazil v kuhinjo in mi prinesel na ličnem pladnju okusno servirano jeguljo.

Riba je bila kačasta; gledal sem jo in nehotе se mi je zastudila. Med nami se je ta čas neovirano premikal morilec; sabotaža se je vrstila za sabotažo, med nami se je premikala smrt!

Čin je porožljal s posodo; z zahrbtno kretnjo je postavil na mizo puding in ananasov kompot.

Jegulja me je sovražno gledala z mize.

Čin je bil sumljiv; to mi je pravil nek globlji notranji glas in zdelo se mi je, da se ne motim.

Nenadoma sem sunkovito vstal in odhitel v pilotovo kabino.

„Debre,“ sem rekel, „vodstvo ladje bom sedaj prevzel jaz. Kot veste, smo v eni uri na začetku nevarne cone, v kateri se mogoče nahajajo ognjena bitja... Med tem časom mi, prosim, pripravite naboje z atomskim eksplozivom. Nikakor ne želim, da bi nas napadla nepripravljene. Želim si pač, da storimo, kar moremo storiti. Želim, da imam orožje v primeru nevarnosti takoj pri roki.“

Debre je prikimal in se oddaljil.

Vsedel sem se h krmilu in se zatopil v temo...

Lopatkova smrt je morala biti grozna, sem premišljeval. Morda pa ognjena bitja vendarle niso pravljica. Kdo ve, koliko ne navadnih stvari se skriva v širjavah neskončnega nebesnega prostora. Vsekakor sem moral biti pripravljen na vse... (Dalje)

rojaki pišejo

Msgr. Stanku Grimsu za imendan

Leto dni je že za nami,
ko Vaš god smo praznovali.
Kako hitro minil je čas
in majnik nov je spet pri nas.
Te dni so le na Vas spomini.
Da bi Vaš god prav počastili,
želimo Vam prav iz srca,
naj ljubi Bog Vam zdravje da,
obilno sreče in veselja!
Na Vaših potih naj Vas spremlja!
Ker dobri pastir ste bil čredi izbran,
bomo vedno slavili Vaš imendan.

To Vam želijo prav iz srca:
Slovenci in Slovenke iz Creutzwalda.

P. Stokowski, Francija

Pred letom sem postal naročnik vaše revije. List mi zelo ugaja, zato ga ob tej priliki, ko zanj pošiljam letno naročnino, priporočam slehernemu Slovincu in Slovenki v zamejstvu. Bratje in sestre, radi prebirajte članke v „Naši luči“! Ob tej priliki pa tudi pošiljam lepe pozdrave moji dragi mami v Trstu in vsem svojim dragim v domovini — Sloveniji. — Peter Novak, Toronto, Kanada.

Pozdravljam nasvet ge. Majde v prejšnji številki NL. Mi imamo tudi malo hčerkico Brigittko. Kmalu bo stara dve leti in tako lepo govori slovensko, naš ljubi materin jezik. In nič se ne bojimo, da se ne bi zraven tega naučila nemškega. — Marija iz Rheinhausena.

TULPA

Tulpa, tulpa rdeče barve
sredi parka tam cveti.
Ko tam mimo se spreham,
daleč misel mi hiti.

Tvoja barva me spominja
na minule čase že.
Bili težki so in hudi,
v srcu nosim jih pa še.

Dom sem moral zapustiti:
sedemnajst imel sem let.
Vse še dobro se spominjam:
šel tedaj sem v daljni svet.

Ko čez vrt sem takrat stopal,
tulpo sem občudoval.
Nihče mojih misli bral ni,
nihče me opazoval.

Tvoj'ga cveta, lepa tulpa,
se pozabiti ne da.
Jaz sem v daljni tej tujini,
ti pa cveteš le doma.

Rdeča tulpa, živa tulpa,
bodi mi pozdravljena!
Misel nate bo ostala,
z mano tudi v grob bo šla.

Bogdan Anžej, Nemčija

Veseli dogodki

Vsak stan ima tudi svoje sončne strani, tako tudi poklic prevajalca in tolmača, katerega sem dolgo let opravljajal na rudniku.

Bo približno že 25 let tega, ko mi nekega dne pošlje ravnatelj štiri strani dolgo pismo, naj ga prevedem v francoščino. Pisal ga je neki rudar, ki je bil zapustil rudnik, se pa potem kesal in želel priti nazaj. Ko sem pismo prebral, sem se skrnil v drugo sobo in se prav od srca nasmejajal. Svojim souradnikom nisem maral povedati vsebine pisma in sklenil sem, da bom to, kar je smešnega, prikril tudi ravnatelju. Prevedel sem ga v kratkem izvlečku in odšel k „patronu“. Ta je vzel v eno roko pismo, v drugo pa moj prevod prebral, kar sem bil napisal, nato pa zapičil vame svoje oči:

„Pismo je dolgo štiri strani, vi ste mi pa prinesli štiri vrstice. Kako naj si to razložim?“ — „Vam bom jaz razložil, gospod ravnatelj“, sem rekel in nadaljeval: „Naši ljudje ne znajo vselej na kratko povedati, kaj bi radi, ampak se vrtijo okrog in izklobasajo sto reči prej, ko pridejo do glavnega. Napisal sem vam zato na kratko, kaj mož želi, misleč, da vam bom s tem ustregel, saj drugo ni važno; je celo nekam smešno in mi je bilo nerodno, da bi vse prevajal.“ — „Vse, prav vse mi, prosim, napišite, vsak stavek, vsako misel, kakor jo je pisec pisma povedal“, je ukazal ravnatelj. Treba je bilo ubogati. Ko sem končal, sem vnovič odšel v najvišjo pisarno. Ravnatelj je bil sprva resen, potem se je pa vedno bolj

smejal. Pristopil je k meni, me potrepil po rami, rekoč: „Sedaj vas razumem. Nič vam naj ne bo nerodno. In končno, zakaj se ne bi smel včasih tudi gospodar rudnika razvedriti in nasmejati...“

V pismu je pa bilo z okorno pisavo zapisano tole in takole: „Preljubi moj rudniški ravnatelj, moj prvi komandant! Prej ko vam nadalje pišem, vas prav iz srca lepo pozdravljam, pa ne samo vas, ampak tudi vašo ženo, vaše otroke, gospoda jamskega in zunanjega inženirja, gospoda „oberštajgarja“ in vse, ki so nas v jami komandirali. — Zdaj bom pa povedal, kaj bi rad. Takrat, ko sem zapustil vaš rudnik in odšel domov, sem ga bil pošteno pokidal. Pravzaprav je tega kriva žena, ki je hotela iti domov, da bi bila zopet pri mami in da bi zopet videla lipo, ki raste pred hišo. Saj ne rečem, da ni lepo ljubiti svoje starše, tudi jaz imam rad svoj domači kruh, toda kadar ga ni, ga je treba iskati tam, kjer je. Zdaj je tudi ženi žal, da je ustrelila kozla in bi šla rada nazaj. Prosim torej, da mi pošljete garanto pismo za povratek. — Zapisati moram pa še to: Če me vi, gospod ravnatelj ne morete vzeti v delo, vprašajte gospoda jamskega inženirja, ki me pozna. On me bo vzel. Če bi se pa še on obotavljal, stopite pa do gospoda „oberštajgarja“; zanj sem pa čisto gotov, da me bo vzel, ker sva si šla vedno na roklo. — Prej ko končam s svojo kurjo pisavo, vas pa zdaj še enkrat lepo in tisočkrat pozdravljam jaz in moja žena. Pozdravljava kakor sem že spredaj zapisal, tudi vašo ženo, vaše otroke gospoda inženirja, gospoda „oberštajgarja“ in vse, ki so nas v jami tako lepo komandirali. — Mojega naslova najbrž nimate, zato vam ga tu napišem. Če bi ga vi ne znali prav napisati, naj ga pa napiše tolmač, ki pozna našo „šrifto“ in vsako našo vas. Pa še njega pozdravite! Mu bom že dal za pol litra, kadar pridem k vam, saj ni „žleht“ človek. Podpis in naslov.

Naj dodam, da je ta originalna prošnja spravila ravnatelja v tako dobro voljo, da je prosilcu res ustregel. J. J.

REŠITEV uganke v šte. 4. se glasi: Kdor počasi vozi, daleč pripelje, pravi pregovor.

Otroška. — Sin: „Očka, ali te smem nekaj vprašati?“ — Oče: „Kaj bi rad vedel?“ — Sin: „Ali pes, ki je ukradel klobaso, lahko še kdaj postane policijski pes?“

Filozof Voltaire je rekel o zdravnikih: „To so ljudje, ki dajejo zdravila, ki jih ne poznajo, v telesa, ki jih tudi zelo slabo poznajo.“

Kdo ugame? — Roberta Kocha, znamenitega bakteriologa, je obiskal mlad zdravnik. Znanstvenik je imel na bencinskem kuhalniku dobro pokrit lonec, v katerem se je nekaj kuhalo. „Uganite, kaj se kuha tu v loncu!“ reče profesor Koch zdravniku. — „Bakterije!“ — „Ne.“ — „Streptokoki?“ — „Ne.“ — „Potem pa si ne morem misliti, kaj bi lahko bilo,“ pravi zdravnik. „Klobase, moj dragi, klobase“, se zasmee Koch.

Ko sami zmorejo. — Zdravnika so vprašali, kdaj lahko pričnejo mladi ljudje kaditi. Takole je odgovoril: „Takrat, ko si lahko cigarete sami plačajo.“

Med tatovi. — Tat leži na smrtni postelji. Pride ga obiskat prijatelj in ga vpraša: „Kako ti gre, stari?“ — „Slabo. Žena je pravkar odšla v mesto, da ukrade nekje črno obleko.“

Z otroki je križ. — Mati se je vrnila in vprašala sinka, ki je ostal doma: „Ali je bil kdo tu, ko sem bila jaz zdoma.“ — „Da.“ — „Kdo pa?“ — „Jaz.“ — „Ne, mislim, če je kdo prišel?“ — „Da.“ — „Kdo pa?“ — „Ti“, odvrne sinko.

Najlepša muzika. — Oče in sin sta čakala na žgance. Gospodinja je vzela vročo mast in polila pripravljene žgance v skledi. Močno je zašumelo. „Vidiš, fant, to je pa lepa viža!“ pravi oče. „Da, samo prekratka je,“ odvrne sin.

Stari in mladi. — Dedek je sedel v gostilni in pripovedoval prijatelju ob litru vina: „Čuden je današnji svet. Pomisli, kaj se vse učijo danes v šoli! Naš mali Juro je prišel včeraj domov iz šole in mi je rekel: ‚Dedek, vrabec je samostalnik.‘ Hudimana, odkar sem živ, je bil vrabec ptič, ne samostalnik...“

Mali oglasi

Živim v Avstraliji, star sem 29 let, imam svoj lasten dom in vse, kar k domu spada. Moja mama, vdova, mi gospodinji. Resno iščem pošteno, verno deklet. Ne zahtevam kake imovine, le poštenost, pridne roke in snažno gospodinjo. — L. B. — (Naslov posreduje uprava „Naše luči“ dekletom, ki pošljejo poštni kupon oziroma kaj za stroške odgovora.) (3)

Katero slovensko katoliško deklet si želi deliti življenjsko pot s samskim slovenskim inženirjem, ki živi v Nemčiji in dobro zasluži? „Adam“ je zdrav, vesele narave in „fejst poba“, star nekaj čez 30. Zaželen starost „Eve“ je od 24 do 28 let (po možnosti z višjo šolsko naobrazbo). S sabo naj prinese odkrito, iskreno ter ljubezni polno srce. Ponudbe s sliko je treba poslati na naslov: T. T. Življenjska sreča, 741 Reutlingen, Hauffstr. 29 (b. Brändle), Nemčija. (4)

„Sem še neporočen in se želim seznaniti z zveštim, poštenim dekletom srednje starosti in želim, da bi bila poštena katoličanka in dobra gospodinja“, piše rojak iz Ontario v Kanadi. (Naslov posreduje resnim dekletom uprava „Naše luči“, če pošljejo kaj za stroške odgovora.) (5)

„Ženska in družba“, tako je naslov nove knjižice v zbirki KNJIŽIC. Spisala jo je Miranda Zafred. Ženska nekdanj, ženska danes, žena mati, ženska narava, ženska in moški, družinsko življenje, žena v okviru družine, ženska in delo, samski stan, ženska in moda, krščanstvo in ženska, to so naslovi te koristne knjižice. Naročajte: Knjižice, Marijanišče, Opčine-Opicina (Trieste), Italia. (100.— lir).

VABILO. — Društvo sv. Barbare v Eisden (Limburg) priredi veseloigro v 3 dejanjih „Namišljeni zdravnik“ dne 25. maja ob štirih pop. Po igri prosta zabava z jedačo in pijačo. Igral bo prvovrstni slovenski orkester iz Holandije. Vljudno vabi vse rojake k udeležbi.

Lep Marijin molitvenik

Marijina kongregacija slovenskih bogoslovcev v Argentini je založila lep molitvenik, ki ga je natisnila tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu. Ta molitvenik je poseben v tem, da je izključno namenjen marijanski pobožnosti, zato nosi naslov „Zdrava, Marija, milosti polna“. Priredil ga je dr. F. Žakelj, obsega pa 1264 strani. V molitveniku je zbrano kolikor mogoče tega, kar vesoljna Cerkev in posebej slovenski narod molita in pojeta v čast nebeški Materi in Kraljici, pravi pisatelj sam o tem molitveniku. Res, Slovenci do sedaj še nismo imeli knjige, ki bi bila tako obširna v molitvenem delu kot tudi razlagi, saj so omenjena vsa Marijina božja pota, kjer prebivajo Slovenci in pri vseh je dodana primerna molitev. Prav gotovo velja za ta molitvenik rek: Vzemi in mol! — I. K.

Naša pošta

K. S., Nemčija. — Nekaj smo objavili. Praznik varstva sv. Jožefa je pa bil pred leti odpravljen, ker so uvedli praznovanje sv. Jožefa Delavca na 1. maja.

RAZNIM: Nismo mogli tokrat objaviti vsega, kar smo prejeli. Prosimo potrpljenja! Članek ob obletnici pokolja 12.000 slovenskih domobrancev je tudi moral odpasti.

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilájens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg,

Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalari, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan Ifko, oba: 42 Oberhausen-Sterk-

rade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Lilla Kvarngatan 9, Malmö, Sweden, (Tel. 797.95).

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

12. letnik

1963

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Če list naročiš pri upravi, stane na leto 30 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 750 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 15 avstralskih šil., 1,50 dolarja.

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Možje v tej številki

nimajo posebnega kotička. Jim pa velja uvodnik, ki udarno posega v življenje naših družin. Gotovo boste prebrali pozdrav iz Palestine in pa voščilo našemu odgovornemu uredniku.

Novic je kar veliko in z vseh krajev, kjer bivajo rojaki po zap. Evropi. Od novic iz domovine je najpomembnejša vest, da je bil posvečen v Ljubljani nov škof, pomožni škof ljubljanske nadškofije dr. Jože Pogačnik.

Na 4. strani tudi zveste, kje lahko naročite papeško socialno okrožnico „Mati in učiteljica“.

Ko boste številko prebrali, pa se vprašajte, ce ste za „Našo luč“ že letos kaj dali...